

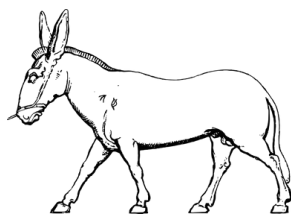
חמור

על משיח לבן

רועי אהרון

אך כזו היא האמת; טבעה איננו להופיע בריש גלי - השוליים הם
משכנה הנצחי. היא נסתרת, מוצנעת, ויש להתבונן טוב-טוב על
מנת למצאה.

מחיר מומלץ לצרכן: 0 ש"ח

11111111111

חמור על משיח לבן

רועי אהרון

חמור על משיח לבן

רועי אהרון

מהדורה מוגבלת

מטעמים חברתיים, סביבתיים, וכלכליים, במהדורה זו הודפס מספר עותקים מצומצם, במתכונת של "תעביר את זה הלאה".
אשמח אם תקפידו להעביר את הספר הלאה, לאדם מתאים.

♥ תודה וקריאה מהנה ♥

דברו איתי:

<https://roiaharon.fun>

Call / SMS: +972-546-443-679

הספר מוגן באמצעות רישיון "Creative Commons".

מה שזה אומר, בגדול, זה:

תרגישו חופשי להשתמש בתוכן של הספר, לכל מטרה לא מסחרית,
כל עוד תציינו שזה מכאן.

אפשר לקרוא על זה עוד ב- <https://creativecommons.org>

הודפס כאן ועכשיו, על נייר ממוחזר.

נכתב במעבד תמלילים לכ"ר עם קוד פתוח, על מחשב יד-שנייה.

לכל החמורים

כסת"ח

עלילות הספר, הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן הם כולם פרי דמיונו הפרוע של המחבר. כל קשר בין עלילת הספר לבין אירועים שהתרחשו במציאות, כמו גם בין הדמויות הנזכרות בו ושמותיהן לבין דמויות או שמות של אנשים חיים או מתים, מקרי בהחלט.

סדר הסיפורים

1. חמור על משיח לבן /
2. שאול /
3. ההוא שראה את זה בא /
4. שקיעה /
5. קוקוריקו /
6. שתי עיניים /
7. הקולולואי /
8. 8 קטעים /
9. מים /
10. השטן /
11. השען /
12. הנמלה והצרצר 2.0 /
13. כף-רגלה הימנית /
14. חם /
15. יותר /
16. שתי יהודיות בגן-עדן /
17. פתוח /
18. פנימה החוצה /

בנוס

19. עקרב מחמד /

חמור על משיח לבן

'החישו את ביאת המשיח'

האותיות המעוטרות מקשטות את שערה של עיר שלם מזה שנים רבות. רבות כמספר השנים בהן יושב המשיח תחת אותו השער בדיוק, מלטף את חמורו הנאמן, ממתין לרגע הנכסף. יושב שעות, מחכה.

הו, כמה פעמים הפליג בדמיונות אודות השעה בה ייכנס בשער העיר, רכוב על חמורו, ויגאל את ההמון!

אכן, המשיח שלנו - על אף כל סגולותיו הנעלות - מאז ומתמיד היה חסר סבלנות. מדי יום היה ניגש בענווה - אך באדיקות - אל העוברים והשבים, מפציר בהם, בתקווה שאלו יימצאו ראויים לגאולה. אולם העוברים והשבים היו עסוקים בעיקר בלעבור ולשוב, והמשיח הוסיף לסמן עוד קו בטבלת הייאוש הארוכה שלו. לעת ערב היה פונה להאכיל את חמורו, וצופה בו בעודו סועד; ובכל פעם שגאל את החמור מן הרעב אל השובע, הרגיש כאילו גאל את העולם כולו.

בוקר בהיר אחד, החליט המשיח לעשות מעשה חסר-תקדים. מעשה שכמוהו לא ראה העולם - לא העולם הזה ולא העולם הבא. המשיח החליט לזרוז את ביאתו שלו במו ידיו.

"ניסיונותי העדינים אינם מספיקים דיים," חשב. זמנים נואשים קוראים לאמצעים נואשים, המטרה מקדשת אותם, וכולם כשרים.

אסף המשיח כמה מן המעות שמדי פעם השליכו לעברו העוברים והשבים על-מנת לסלקו מעליהם, ופרסם מודעה קטנה בעיתון המקומי:

"ראיונות לישועה פוטנציאלית

לפרטים: 888-888-888

אמנם, חדשה מרעשה שכזו, ראוי שתופיע ככותרת מודגשת בעמוד הראשי. אך כזו היא האמת; טבעה איננו להופיע בריש גלי - השוליים הם משכנה הנצחי. היא נסתרת, מוצנעת, ויש להתבונן טוב-טוב על מנת למצאה.

2

לראיונות הגיעו חמישה מועמדים.

ראשון נכנס איש העסקים; בחיך זחוח וחליפה צמודה, התיישב
עב-הבשר אל מול המשיח הכחוש.

המשיח התבונן בו בחשדנות, חמורו דרוך לימינו.

"מה מביא אותך לפה?" שאל המשיח.

"אני פה כי מתחשק לי להיות פה," השיב האיש, "וכי אני יודע
מה אתה צריך. נו, בשביל הגאולה הזאת שלך. אתה צריך את
אותו הדבר שכולם צריכים.

החל ברגע הראשון בו שומע האדם את המילה 'לא' בימי נעוריו, כבר אז נוצרת אותה כמיהה. היא נמשכת בצאתו של אותו אדם להרוויח את לחמו, בזיעת אפיו. והיא לעולם לא נעלמת - לא ברמזור האדום, לא בשיחת שכנים, לא עם אשתך.

שכן, ידידי, ישנו דבר אחד ודבר אחד בלבד אשר בכוחו לגאול את בני-האדם - הלא הוא החופש.

קבץ לך את כל המילונים והדיברות, את המילה 'לא' החלף במילה 'כן', את המילה 'צריך' החלף ב'רוצה' - והרי לך חברה מתוקנת.

האל גירשנו מגן-העדן בגלל הפרי האסור? הצחקת אותי. הרי עצם קיומו של פרי 'אסור', מוכיח שגן זה אינו ראוי להיקרא גן-עדן."

"ובכן," אמר המשיח, כעת מסוקרן יותר מאשר קודם לכן, "התרצה ללמד את תורתך להמון?"

"אני?" השיב איש העסקים, וחייד חיוך מלגלג, "מה ביני ובינם? אני ממשך מכאן לחופשה באיים הקנריים, המטוס שלי מחכה בחוץ. אולי כדאי שתעשה כמוני, חביבי, ותתחיל לחיות קצת. איזה מן חופש יהיה להם אם הם לא ישחררו את עצמם?" מבלי לחכות לתשובה, טפח האיש על כתפו של המשיח, הוסיף: "אה, ותעשן משהו," ויצא מהחדר.

~

שני נכנס איש הדת; בבגדים בלויים ובעיניים רושפות התיישב ומלמל תפילות, בעוד המשיח מנסה לעורר את תשומת ליבו. "מה מביא אותך לפה?" שאל המשיח.

"בורא עולם, הוא שהביא אותי לפה, והוא זה שייקח אותי מפה," השיב האיש, "וכך גם לגביך.

גאולה מבקש אתה? וכי מי אנו, עפר ואפר שכמותנו, שיורשה לנו להגות באלו עניינים שברומו של עולם? חדל מלתור אחר תקווה בסוגיות שבין אדם וחברו או בין אדם לעצמו. המקום היחיד בו נמצאת הגאולה הוא בין אדם למקום. הישועה איננה, ולעולם לא תהיה, במחשבות או במעשים. שכן, צדיק, ישנו

דבר אחד ודבר אחד בלבד אשר בכוחו לגאול את בני-האדם -
הלא היא האמונה.

רב כוחו של האל, כוחם של החיים, אנו כאין וכאפס לעומתם.
חבל לבזבז זמן בתסכולים ומרירות לב - הכל ממילא חלק
מהתכנית.

קבץ לך מניין צדיקים ושים פעמיך לעבר בית האל - רק ודא
שזהו בית האל הנכון. אולי עוד תספיק לתפילת ערבית! וכסה
ראשך בטרם תצא לדרך, לא תזיק לך מעט צניעות."
"ובכן," אמר המשיח, כעת מטיל ספק באמונותיו שלו, "התרצה
ללמד את תורתך להמון?"

"אני?" השיב איש הדת, ועטה הבעה מבוהלת, "מה ביני ובין
הכופרים הללו? השבת עוד מעט נכנסת, ושמו שמיים שמא
לא אגיע לביתי עד השעה המיועדת. הרי לך מטבע אחד. צדקה
תציל ממוות!" צייץ האיש ויצא מהחדר.

מאוכזב, פנה המשיח להשקות את חמורו, ובהביטו בשתיית
החמור, חש את צימאונו שלו אט-אט רווה.

~

שלישית נכנסה לוחמת-הצדק; מצחה מוטרד ומזגה קצר-רוח,
התיישבה והחלה זועפת:

"מוחה אני על שימושך הציני במערכת העיתון!" התריסה
ודפקה באגרופה על השולחן.

"פעם נוספת הצליחה מערכת התקשורת המסואבת, המנוהלת
בידי תאבי הבצע ורודפי השררה, לקבוע עבור האדם הקטן
אילו מבין פיסות המידע ייחשפו בפניו ואילו לא. והנה כי כן,
שעה קלה לאחר מכן, הנני כאן, כבובה על חוט בידיהם!"
המשיח לא פצה פיו אל מול האורחת הכעוסה.

"וכי את מי מעוניין אתה לגאול? העולם הזה מפוצל באופן ברור כשמש לטוב ורשע; הרעים נמצאים בראש הפירמידה והטובים - בתחתיתה. קודם לכל דיון אודות ישועה הוא ההכרח הבווער להשיב לכלל הקורבנות את זה שנלקח מהם בברוטליות. שכן, משיח, ישנו דבר אחד ודבר אחד בלבד אשר בכוחו לגאול את בני-האדם - הלא הוא הצדק.

אינני צודקת? עלינו להילחם את מלחמתם של המדוכאים, מלחמת הצדק, ולהביס את האחוז האחד. שורש הבעיה איננו במוסריותו של החנווני הזעיר או עבריין התנועה הממוצע. הבעיה מתנקזת כל כולה אל הפסגה! הכוח משחית, ובו ברגע ההפיכה מחלש לחזק, מתרחש השינוי בין טוב לרוע. אני מפצירה בך, מצא את הטיעון שיפריך את צדקתי!"

"ובכן," השיב המשיח, מהופנט על-ידי כישוריה הרטוריים של העלמה, "התרצי ללמד את תורתך להמון?"

"ראשית, היזהר מהשימוש הלא-יאה במילה 'המון' - הם בני-אדם בדיוק כמוני וכמוך," המשיכה ברוגז, "ואני כאן אך ורק עבור אותם מיליארדים על גבי מיליארדים, המסכנים שכוחם כה מועט. בנוגע לחזקים שביניהם - מה לי ולקופת שרצים זו? הגברים, העשירים, הלבנים, המערביים, המקום הראוי עבורם הוא מאחורי סורג ובריח!" גמרה אומר ויצאה מהחדר.

~

רביעית נכנסה ההיפית; בשרוואל צבעוני וארשת פנים שקטה התיישבה אל מול המשיח, ושתקה.

"מה מביא אותך לפה?" שאל המשיח.

"הדבר היחיד שידעת אני הוא שאני פה," השיבה, כמעט בלחישת, "ולא איך, מתי ולמה. מזה זמן רב ויתרתי על קושיות

טורדניות אלו - הן אינן מובילות לשום דבר מועיל. בעזרת ויתור זה בלבד אפשר להסתנכרן עם תדר האהבה האוניברסלי של הקוסמוס!

הבט סביב וראה, השמש זורחת, הציפורים מציצות. כה מועדים אנו להיסחף בוויכוחים פוליטיים של מלחמה ושלום, במקום לשוט על ענני הקשת. שכן, חברי הטוב, ישנו דבר אחד ודבר אחד בלבד אשר בכוחו לגאול את בני-האדם - הלא היא השלווה.

הנח את חרבך, ויחד עמה הנח את רצונך ואת מחשבותיך. בלאו הכי הם כולם תעתועים. מטריקס. מאיה. מצא לך פינה נחמדה לשבת בה, והתבונן. הדרך מתפתלת לה מעצמה, אין לנו צורך לקחת חלק במלכודת פתאים זו.

"ובכן," אמר המשיח, מתפתה להצעתה הקוסמת של האישה, "התרצי ללמד את תורתך להמון?"

"אני?" השיבה, ארשתה עודנה שקטה, "אני אפילו לא יודעת מי זאת אותה 'אני' אודותיה אתה שח. בכל אופן, זהו זמן מדיטציית אחר-הצהריים שלי, עליי ללכת. האשראם שלנו בדיוק קיבל תרומה של כמה מיליונים מאיזה איל נפט! אח, כסף הוא אנרגיה. נפלאות דרכי הדרך," לחשה לעצמה ויצאה מהחדר.

החמור פלט נעירה של אכזבה והמשיח ליטף את אפו.

~

חמישי ואחרון נכנס המדען; קרחת לראשו וקמטי נדידת-שינה תחת עיניו, התיישב אל מול המשיח, והביט, קצר-רוח, בשעונו. "מה מביא אותך לפה?" שאל המשיח.

"המכונית שלי, כמובן," ענה המדען בביטול, "טויוטה יאריס שנת 2015, ליתר דיוק. היא לא הייתה מסוגלת לעשות זאת לבדה - עימה התגייסו כוח המשיכה, חוקי האווירודינמיקה, דלק מאובנים בוער. יש לאל ידי לפרט עוד ועוד, עד לרמה התת-אטומית, אם תחפוץ בכך. תודות למכשיר הניווט שלי, אף חזיתי את שעת הגעתי המדויקת! מיפוי שכזה, שאינו מותר מקום לטעויות - בכוחו לחסוך לנו קיתונות של צער וכאב. שכן, אדון נכבד, ישנו דבר אחד ודבר אחד בלבד אשר בכוחו לגאול את בני-האדם - הלא היא הודאות.

כאשר ידוע לך מה עתיד לקרות, אינך עוד אסיר של חרדת האקראיות והפחד מכישלון. אתה חדל מלרחף כחלקיק חסר-אחיזה בחלל אינסופי, ונעשה לראשונה אדון לגורלך! ומי היא אם-ההודאות אם לא הטכנולוגיה המבורכת. אצל האינטליגנציה המלאכותית ישנן רק שתי אפשרויות - אפס או אחד! אל לנו לשים מבטחנו בנבכי נפש-האדם ונפתוליה. המכונה היא היא שתשיענו."

"ובכן," אמר המשיח, בלע רוק, ובקולו נגלה רעד קל של אימה, "התרצה ללמד את תורתך להמון?"

חיוך נסתר עלה על פניו של המדען.

"אין צורך ללמד אותם. הבט מהחלון, וראה את עיניהם שבויות מול המסכים המרצדים. מוטב שלא נתערב, בין כה וכה זה כבר החל."

המדען יצא מהחדר, ולרגע נדמה היה למשיח שהשטן בכבודו ובעצמו עלה אל הארץ.

~

שפוף, נותר המשיח להתבונן בעיניו של חמורו - וראה את יגונו של יקום שלם משתקף מתוכן.

לו היה מסוגל, היה כופה את החמור לשאת אותו על גבו אל כיכר העיר, שם יוכל לבשר את בשורתו. אולם המשיח הנמהר הכיר היטב את טבעה הבלתי-מתפשר של החיה הנאמנה. בטרם נמצאו אלו הראויים לגאולה, לא יאות החמור להיכנס בשער – יודע צדיק נפש בהמתו.

ואז, בהחלטה של רגע, ומתוך זרם תסכול מתפרץ, הרים המשיח את החמור על כתפיו והחל לצעוד. העוברים והשבים הסתכלו בתימהון על הזר הכחוש והנחוש בשעה שחצה את מפתן שער העיר, וחמור לבן על גבו. המחזה היה כה מהפנט עבורם, והם החלו צועדים אחריו.

בשארית כוחותיו האחרונים, הגיע המשיח אל הכיכר המיוחלת. ההמון התקהל סביבו והמתינו. המשיח התאמץ לפצות פיו – אך בשל תשישותו נבצר ממנו מלדבר.

ההמון הזועם החל לרקוע ברגליו, דורשים שיישא דרשה.

לפתע, נשמעה צעקה מחרישת אוזניים – והכל הסכיתו.

היה זה החמור שפתח את פיו והחל מדבר.

"אהבו את רעיתכם!" קרא החמור,

והאנשים צחקו ולגלגו,

"אהבו את עצמכם!" קרא החמור,

והאנשים לא ידעו כיצד,

"שנו את עצמכם!" קרא החמור,

והאנשים כעסו וזעמו,

"שנו את רעיתכם!" קרא החמור,

והאנשים שמחו והריעו.

משולהבים, נאספו ההמונים בצמוד לנושאי הבשורה. את המשיח לפתו, מסמרו ידיו לצלב והעורבים ניקרו את עיניו. לרגלו של החמור קשרו לולאה, תקעו יתד ותלו שלט:

"רכיבה על חמור לבן - ח"י שקלים"

אז יצאו האנשים מבעד לשער העיר, שמחים ומרוצים, איש איש לדרכו.

שואל

שואל גילה שהוא גוסס.

נפל עליו משומקום.

בן-אדם יושב על הספה בסלון;

נמרח על השולונג;

רואה הכוכב הבא;

טוחן מקרוני;

מגרביץ;

הטלפון מצלצל;

מושיט יד;

ובום;

גוסס.

באמצע החיים, בן 42, גרוש פלוס שניים, בפתח-תקווה.

גוסס.

שואל כיבה את הטלוויזיה וניגב את המקרוני.

פתאום, הקידום הממשמש ובא נראה לו מצחיק.

בכלל, תהילת עולם – במונחים של נצח – נדמתה, לכל היותר,

כמו חמש-עשרה דקות.

כמו כל אחד שמגלה שהוא גוסס, דבר ראשון שאול ניסה להבין כמה זמן נשאר לו.

כמה נשאר?

שאל שאול,

והרופאים והיידעונים השיבו:

אין לדעת.

הדבר השני שעושה בן-אדם שמגלה שהוא גוסס זה שינוי מהותי בחיים. בכל הסרטים זה ככה. לחיות את הרגע או משהו כזה.

שאול ניסה להיזכר, מהם הדברים שתמיד רצה לעשות ולא העז. או חיכה. או דחה. אבל לא הצליח לחשוב על כלום. עבר זמן רב מדי מאז ששאל את עצמו מה הוא רוצה.

התחיל מההכי ראשוני שהצליח לזכור. מהילדות. ילדים רוצים להיות כל-כך הרבה דברים, ואף פעם זה לא סגן ראש צוות שיווק דיגיטלי בחברת פרסום ברעננה. אף פאקינג פעם.

לא הצליח להיזכר. אז בינתיים הוא טחן מקרוני כפול עם כפול גבינה, עישן רק ירוק נקי, ראה הכוכב הבא בפול ווליום ושיזדיינו השכנים. חי את הרגע.

כשסיים לחיות את הרגע, עשה את הדבר השלישי שעושה כל אחד שמגלה שהוא גוסס.

חשבון נפש.

התקשר לאבא ליישר את ההדורים. החליטו להיפגש פעם בשבוע להליכה בפארק.

התפטר.

נוזר - בילדות רצה להיות סנדלר, אל תשאלו אותו למה. נרשם לקורס סנדלרות והחל לתקן נעליים של מכרים.

התרגל לאכול פטרוזיליה. עשה לו נעים. לא בשביל הברזל או הסיידן, לא כדי לקרב את החיים או להרחיק את המוות, שאול הפסיק לתכנן כל-כך רחוק. בשביל היום הזה, בשביל הכעת ועכשיו. הרגיש יותר טוב אחרי הפטרוזיליה מאשר אחרי מקרוני. ישב יותר טוב בבטן.

עברו כמה חודשים.

כמה נשאר?

שאל שאול,

והכל השיבו:

אין לדעת.

נדד מרופא לרופא, מיידעוני ליידעוני, ומזור אין.

צלול היה - גמר עם הג'ינטים. לא כדי לאחוז בחיים או להכניע את המוות. בשביל הרגע הזה, בשביל הכעת ועכשיו. העדיף להיות נטוע במציאות על כל גווניה מאשר להפקיד עצמו בידי העננה.

זרק את הטלוויזיה מהחלון. אנשים מתים רואים מעבר לאיפור, ומעבר לאיפור רותם סלע מאוד מכוערת.

פשפש בחפציו. ברר וזרק. נשאר רק עם מה שצריך. שלא להכביד על הבן, אחרי ש-.

כבר השתפר במלאכת הסנדלרות. חברה של חבר הציעה לו תשלום תמורת תיקון של נעלי עקב אדומות; שאול סירב לגבות. השאירה לו פתק עם מספר טלפון במקום.

בדואר הגיע מכתב. כתוב בו שמישהו רוצה ששואל ישלם לו משהו על משהו. שאל פרץ בצחוק ובבכי.

שנתיים חלפו, והמוות - בכל פינה אורב, כמו עיניים רציניות בחושך.

הדירה התמלאה נעליים. ריצה וכדורסל, עקב וכפכפים, הרים וקרוקס, טבע ונאות, ובדירתו של שאול כל נעל שנכנסה נעולה יצאה נעלה. הגיש, לאלו שהתעקשו לתת כסף בתמורה, את המכתב מהמישהו שרצה ששואל ישלם לו משהו על משהו - וחסל.

המיטה התמלאה אישה. זו עם הנעלי עקב אדומות. בלילות מיוחדים במיוחד היא השאירה אותן על.

המזווה התמלא פטרוזיליה. והבטן של שאול - נתמלאה ריבועים.

רק המוות לא נתמלא חיים. רק מחוגי השעון לא נתמלאו נצח.

התחיל להתעניין במיסטיקה ומשמעות החיים. קרא דתות, נשם נשימות. ובכל שאיפה מת, ובכל נשיפה קם לתחייה.

צפה בילדיו גדלים. הוקיר כל רגע. בכה מול הקשת בענן. הרגיש את הרוח פורעת את שיערו. עשה צרכיו בעונג. האזין לצליל השקט. שר ולא במקלחת. רחץ עירום במפלים. אסף זבל בטבע. שיחק בחיים כמו ילד שמשחק בכאילו. חדל מלתור אחר רופאים ויידעונים. הפקיד עצמו בידי ההשגחה.

יצא לחופשי.

כך עברו - חמש, עשר, עשרים, שלושים.

שנים.

שאל גסס עד גיל שמונים.

על ערש דווי, מילת הודיה בפיו, על שגילה כבר באמצע החיים - ולא בסופם - שהוא, בדיוק כמוך, גוסס.

ההוא שראה את זה בא

ההוא שראה את זה בא ניסה להזהיר את כולם.

לבש סדין לבן, אחז מקל בידו, עמד בכיכר העיר והטיף דברי תוכחה.

כפתו אותו הדוקטורים, לקחו לבית-החולים ונתנו זריקה.

שם, ההוא שראה את זה בא הבין: הגיע הזמן למצוא דרך אחרת. להטיף בכיכר זה כבר לא עובד, גם לפני אלפיים שנה זה לא עבד, אלה שראו את זה בא, התעלמו מהם במקרה הטוב צלבו אותם במקרים אחרים, אין חדש תחת השמש, יצר לב האדם רע מנעוריו, ועיניים להם, אבל הם לא ייראו.

כשהשתחרר - בזכות עוונטה שעשה לדוקטורים - ההוא שראה את זה בא יצר קשר עם המלהקת של ערוץ שתיים ונכנס לבית האח הגדול.

משם תיפתח הבשורה.

על היום הראשון, אסף ההוא שראה את זה בא את כל הדיירים לשיחה במעגל והציע להם תכנית מחושבת היטב.

בכל פעם שהאח הגדול יורה לעטות תחפושת גומי צהובה של תרנגולת ולקפץ בחבל, ישבו הדיירים יחדיו למדיטציה. בכל פעם שהאח הגדול יכריז על הדחה, יכתבו הדיירים כולם על הפתק "ואהבת לרעך כמוך". את הפרס הראשון יתחייבו לתרום מבעוד מועד לנוער בסיכון. כך, יהוו דגם אחרית-ימים לכל עדת ישראל - וגר נער-גבעות עם טבעונית, ויהלומן עם יוגי ירבוץ.

הקהל בבית עף עליו. הרייטינג הוכפל, סנו זכתה בזיכיון לפרסומת לאקונומיקה טבעית מחומרים סינתטיים, וארז טל קנה משקפיים חדשים ועוד ג'ינס סקיני.

הכל עבד מצוין עד ההדחה השמינית.

אז, שיראל - הגמדה שפרשה מחיי הקרקס - התגלתה כתחמנית של הבית. היא קיבצה קואליציה יחד עם הדתל"ש שהתאסלם, כוכבת האינסטגרם בת השש-עשרה (שעברה ניתוח-לשינוי-גיל כדי להיכנס באופן חוקי לבית וכעת הייתה בת עשרים ושש), והאנדרוגינוס שהרגיש/ה כלוא/ה גם בגוף של גבר וגם בגוף של אישה.

יחד, הם העמידו את ההוא שראה את זה בא להדחה.

הקהל בבית כבר מאס בהרמוניה ששררה בבית האח הגדול ורצה לראות קצת אקשן. על כן הדיח הקהל בבית את ההוא שראה את זה בא ברוב קולות. המשקפיים האופנתיים של ארז טל החליקו במורד ג'ינס הסקיני החדש שלו לאור הסנסציה.

שִׁירָאֵל, הַגְמָדָה הַתַּחֲמִנִית, עֶקְפָּה בְּסִיבּוֹב הַגְמָר אֶת הַדְתֵּל"שׁ
הַמוֹסְלָמִי (שֶׁהַתִּנְצָר בְּשִׁידוֹר חִי), כָּל הַדֶּרֶךְ אֶל הַמִּילִיוֹן. לְאַחֵר
נִיכּוּי מִס נִוְתָרוּ לֵה 750 אֶלֶף, וּבִזְכוּת הַהוֹן הָעֲצָמִי אוֹשֶׁרָה לֵה
מִשְׁכָּנָתָא בְּרִיבִית מוֹעֲדָפֶת עַל דִּירַת שְׁלוֹשָׁה וְחֲצִי חֲדָרִים
בַּפֶּתַח-תַּקּוּוּהָ.

אֲבָל הַהוּא שְׂרָאָה אֶת זֶה בָּא לֹא הִתְיָאֵשׁ. צִיִּיץ בְּטוּוֹיִטֶר – זֶה
יְבוּא. דְּרֵשׁ בְּאַשְׂרָאִמִּים – זֶה יְבוּא. שׁוּחַח עִם חֲבָרִים – זֶה יְבוּא.
בְּתַכְנִיּוֹת בּוֹקֶר – זֶה יְבוּא. בְּאַרוּחוֹת שִׁישִׁי – זֶה יְבוּא.

בְּסוּף זֶה בָּא.

וְחוּץ מִהַהוּא (שְׂרָאָה אֶת זֶה בָּא,) אֶף-אַחַד לֹא רָאָה שׁוּזָה בָּא.

לֹא רָאוּ אֶת הַמוֹת, וְהַלֵּהבָה, וְהַחֲוֹרְבָן, וְהַזְוֵהמָה, וְהַטִּירוֹף,
וְהַטְמָטוּם. לֹא רָאוּ אֶת הָעִיּוּרוֹן.
וְהַכֹּל הַמִּשִּׁיךְ כְּרָגִיל (אֲבָל גַּם שׁוֹנָה.)

וְהַהוּא שְׂרָאָה אֶת זֶה בָּא הַפְּסִיק לְרֵאוֹת אֶת זֶה.
הַתַּחֲלִיל לְהַתְּבֹנֵן.
וְלִיבּוֹ נִתְּמַלֵּא תַקּוּוּהָ.

כִּי עֵינִיִּים לָהֶם וְלֹא יִירָאוּ – עַד שֶׁתִּפְתַּח הַשְּׁלִישִׁית.
כִּי יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו – אֵךְ טוֹב מִיְּנֻקּוֹתָיו.
וְאֵין חֲדָשׁ תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ – אֲבָל יֵשׁ חֲדָשׁ מֵעַל.

שקיעה

"סלט הרוקפור שלך, העלמה שטיין. מתובל בשמן זיתים סורי אורגני בכבישה קרה, מלח גס תוצרת ישראל, עם בצלצלי שאלוט וקמצוץ דבש - בהמלצת השף זוכה שלושת כוכבי המישלן," אמר רב-המלצרים - מפית לבנה מונחת על זרועו המכופפת - והגיש את המנה הראשונה לשולחן הערוך.

"אה, וכמעט שכחת," הוסיף, בעוד העלמה שטיין מסיטה במזלג את עלי החסה, תרה אחר דבר-מה מסתורי, "הגבינה הגיעה ישירות מהחקלאים היווניים מהאי... משהו עם 'אוס' בסוף. מי כמונו יודע מהי מומחיותם," וקרץ.

ורוניקה לא הייתה מרוצה. היא המתינה זמן רב מדי עד שהגיעה המנה, ונדמה היה שהתיבול חסר מעט מתיקות הכרחית. היא כמעט והחזירה את הסלט על-מנת שיחליפוהו באחר, אך הרעב גבר עליה. היה זה ידוע לכל - העלמה שטיין לא אוהבת להיות רעבה.

בעודה מכרסמת בחוסר שביעות-רצון, התבוננה ורוניקה בשמש השוקעת לאיטה. בשעת דמדומים זו היא נהגה להפליג במחשבות - וכעת הרהרה לעצמה עד כמה מעניין מראה הקומה השמינית בבניין המרוחק, לעומת זה של קומתו החמש-עשרה. מה שרואים מכאן, חשבה ורוניקה, לא רואים משם.

רב-המלצרים הגיע לפנות את הצלחת המלאה-למחצה שנותרה על שולחנה של העלמה שטיין.

"האם הסלט היה לטעמך, העלמה שטיין?"

"רחוק מכך. אני מקווה שהמנה העיקרית תהיה יותר מושקעת, אחרת ודאי אשתגע!"

בטרם הספיק רב-המלצרים להשיב ולהתנצל עמוקות על עוגמת הנפש, ניגש פלוני אל ורוניקה ושאל אותה: "העלמה שטיין, האם את מוכנה לבוא ולסייע לנו עם הדליים?"

ורוניקה ורב-המלצרים הביטו זה בזו בהבעה ספק מבולבלת ספק מלאת בזו. פלוני הבין את הרמזו ועזב את המקום, מאוכזב. רב-המלצרים ביקש את מחילתה של ורוניקה ויצא לבדוק מה עם המנה העיקרית. השמש כבר נשקה לקו האופק, וורוניקה החלה מעלעלת בעיתון המונח על שולחנה.

"החלטתו של נשיא ארה"ב, כוכב הריאליטי לשעבר, אשר השפעותיה האסטרטגיות על נשיא רוסיה..." ורוניקה איבדה עניין במהרה ועברה להתבונן במסך הסמארטפון שלה.

"וכעת - גולת הכותרת של בית מטבחנו. בשר העגל הזה ממש נמס בפה, ולא בכדי. מרגע לידתו, העגלון הטרי לא נעמד ולו פעם אחת על רגליו הדקיקות - אלא נשאר ישוב בביתו הקטנטן. והאמיני לי, העלמה שטיין: בכל נגיסה את תחושי את רכותו. עלי הפטרוזיליה, הם אך ורק בגדר המלצה ולמעשה משמשים כקישוט."

החוף כל-כך קרוב לכאן, חשבה ורוניקה, וחתכה את נתח הבשר בסכין ובמזלג. התחיל להיות קריר, וורוניקה עטתה את מעילה החדש. הו, כמה היא התגאתה בו - יצירת מופת, כך היא כינתה אותו.

בעודה לועסת ולועסת, מיצי הבשר המתוקים כה ערבים לחיכה, הגיע פלוני נוסף והפציר: "ורוניקה, מספיק עם המשחקים. בואי ועזרי לנו עם הדליים, עכשיו."

העלמה שטיין הביטה בעיניו של פלוני, ולרגע פסקה את לעיסותיה. אך כאשר הגיע רב-המלצרים, הוא הורה לפלוני לעזוב את העלמה שטיין במנוחה. פלוני הסתלק לו בכעס.

רב-המלצרים בסך-הכל מילא את תפקידו, שכן כעת הגיעה השעה החשובה מכל - שעת הקינוח. ואיזה קינוח זה היה; מיטב פירות הגן, טבולים בשוקולד משובח מפולי קקאו אפריקאים. מעל - אבקת סוכר וקצפת מחלב פרה.

אולם ורוניקה, שעד לפני רגעים אחדים כמעט גוועה למוות ברעב, כעת הרגישה מעט מלאה. היא החליטה ללגום כוס מים בטרם תפנה לטעום מהקינוח המפואר שקיבלה. כמובן שהיא סירבה להשתמש במים שאט-אט התקבצו סביב סוליות נעלי העקב האדומות שלה.

הקור כבר הפך כמעט בלתי-נסבל, חרף המעיל. פלוני התפרץ וצעק: "ורוניקה! תפסי דלי ובואי תכף ומיד. מה לא ברור לך?!" העלמה שטיין הודעזעה מחוצפתו של הזר. רב-המלצרים לא הבין על מה כל המהומה, אז בטרם גירש שוב את הזר הוא החליט לשאול מה רצונו.

"ורוניקה יודעת טוב מאוד מה רצוני," השיב.

"הגענו לכאן כבר פעמים רבות מאוד. זה התחיל אחרי המשבר הכלכלי - יוון שקעה, הבנקים קרסו, וכולם שתקו. ניסינו לגרום לה לומר משהו! המים פרצו אז את כל כיסי האוויר. אחר-כך, כולם זוכרים את התמונות של הילדים קטועי-הגפיים בסוריה. ניסינו לקרוא לורוניקה, אבל היא הייתה בקומה התשיעית - והמים הגיעו אז רק עד הקומה השנייה. אז המשכנו לנסות לבדנו, בתקווה שהמאמץ יספיק.

אבל כשים המלח התייבש, הדבורים - אלו שבזכותן יש פירות - נכחדו, והעגלים הופרדו פעם אחר פעם מאימותיהם, הבנו שנזדקק גם לורוניקה. המים אמנם לא הגיעו אז לקומה התשיעית, אך הם היו בקומה השמינית, וורוניקה פשוט עלתה למסעדה שבקומה השתיים-עשרה. לרגע חשבנו שהבהלה לסמארטפונים תציל את המצב, אך ורוניקה השתמשה בו בעיקר כדי לצלם שקיעות. אז המים המשיכו לטפס, וכשוכב ריאליטי

נבחר לנשיאות העולם החופשי, כבר היה כמעט בלתי אפשרי לעצור אותם. והנה: מלחמת העולם השלישית מתדפקת על הדלת, מדינות המערב מתחמשות, מדינות ערב מתחמשות, וורוניקה מחכה לקינוח!"

"אני לא מבינה כיצד כל הסיפור הזה קשור אליי, אולי תעזוב אותי במנוחה?" סיננה ורוניקה בלחץ אופייני.

"כמובן שזה קשור אלייך! אם כולנו נתרום למאמץ, אם כל אחד ירים דלי אחד, נוכל להשתלט על המים, עוד נספיק לשפוך אותם החוצה - עד הטיפה האחרונה. האמיני לי! אך את חייבת להצטרף אלינו, ורוניקה. הכי חשוב לפני עלות השחר. בבקשה."

הארץ המובטחת כבר השתקפה לה באופק. המים הגיעו לקרסוליה של ורוניקה.

"אבל למה דווקא אני???" בכתה ורוניקה, הדמעות זולגות ומצטרפות לים שעל הרצפה.

"עדיין לא הבנת!?" שאל הזר בקוצר-רוח, "כולנו על אותה ספינה!"

קוקוריקו

קניתי תרנגול.

זה כבר כמה חודשים שאני מנסה להיגמל, ללא הועיל. התסמינים לא מותירים מקום לספק: הידרדרות כושר הראייה, הקמטים בצדי העין, שינוי קיצוני במצבי הרוח. אני מוכן לסבול את מרווח הגמילה, את עוויתות האצבע, את הפרנויה – ומה אם משהו קרה?

אך הקושי העיקרי היה הבוקר. כאשר היקיצה שלך, אולי הרגע הכנה ביותר ביום, בו הנשייה נובטת לכדי יש, כאשר הנשמה שבה ומשתרשת בתוך אותו גוף מוכר, ונאלצת להצטמצם ממצב צבירה של מרחבי רוח אינסופיים, חסרי חלל וזמן, לכדי היכלאות בתוך הבשר והדם שגבולותיהם כה ברורים והתכלותם כה מובטחת – כאשר כל זה מופרע מבעוד מועד על-ידי המכשיר הזה, גורלו של היום פחות או יותר נחרץ.

תוכל להפחית במינון, אך הוא עדיין יהיה שם, ברקע, מתרה ואופף כשדה פיוח מסמא. מקלחת לעתים עוזרת.

על-כן נסעתי עם הטנדר לקיבוץ של סבתא וקניתי תרנגול. דירת חדר הפונה לאלנבי היא, ככל הנראה, אינה מרחב המחיה הטבעי של החיה המכונפת. היא נועדה להתפלש במדשאות אין-קץ, לנקר גרגרים שזה עתה הושלו מן האילנות, לנתר על פרגיות.

אבל כרגע אין דבר חשוב יותר מהגמילה, וכאשר יגיעו ארגוני זכויות בעלי-החיים להתדפק על דלתי עם השלטים הזועמים שלהם, וישפכו עליי דם של חתולים או משהו כזה, אצהיר שזהו תרנגול חופש.

הלא הוא שיחררני לחופשי.

מילא - הוא מטיל גללים בפינת החדר בערך פעמיים ביום, על כל פנים זה עדיף מאשר המכשיר הזה שמחרבן בפינת התודעה שלי כל שלוש שנים. הכל ממש מתחיל להסריח שם. מדהים כמה ציפור אחת, כלומר עוף, עוף אחד, מסוגל לשפר את איכות החיים, בתנאי שהוא לא הופך לעוף בגריל על איזה מנגל בנחלת בנימין.

לואי - כך החלטתי לקרוא את שמו, על שום הכרבות שלו שהזכירה לי כתר. לואי קורא בדיוק בעלות השחר, לא ניתן לכוון אותו לשעה אחרת ואי-אפשר להחליף את הצליל שלו ל-harp או marimba. רק קוקוריקו קוקוריקו. מאחר שהיה עליי להסיח דעתי מן העובדה שלא אקבל את המנה שלי, שעות השחר הפכו ליקום שלם של יצרנות. הספקתי לכתוב שלושה עמודים, למתוח מעט את הזרועות והארבע-ראשי, מדיטציה של רבע-שעה, קצת פסנתר ושתי ביצי-חופש - הכל לפני שמונה בבוקר.

אט-אט החל לואי להשפיע על החיים של אנשים נוספים, אפילו מבלי שיכירו אותו. לפעמים אני חושד שהוא תרנגול קסמים. שכנני החלו להקיץ גם הם עם עלות השחר. תיארתי לעצמי שבמוקדם או במאוחר עליי לצפות לנקישות דלת זועמות, אבל אף-אחד מהם לא העלה על דעתי שבבניין מתגורר שכווי. הם גיגלו במכשיר שלהם "קול של תרנגול עם עלות-השחר" כדי למצוא הסבר לתופעה; מנוע החיפוש השיב פניהם ריקם.

פעם אחת ניגשה אליי השכנה היפה מלמעלה עם הכלב ושאלה אותי אם אני משמיע קריאת תרנגול בכל בוקר מהרמקול. אמרתי לה שלא. אני לא אוהב לשקר.

ביום בו לואי ברח מהמרפסת - כנראה ראה את אחד מהברווזים שבאורח פלא מגיחים מפעם לפעם במזרקה באלנבי - הייתי אנוס לכוון את המכשיר הזה לשעה שמונה בבוקר.

רק ליום אחד, עד שאתארגן על קוק אחר.
מאז עברו ארבע-מאות שמונים ושבעה ימים.
ארבע-מאות שמונים ושבעה ימים של marimba.

שתי עיניים

יהיה זה מן הראוי לשער, שמרבית הקוראים בני ימינו יתמהו, מה כה מיוחד בסיפור אודות הילדה הקטנה שנולדה עם שתי עיניים.

וכיצד ניתן להאשים?

הרי ברגע זה ממש, הם קוראים את אותו הסיפור בדיוק, באמצעות שתי עיניהם שסוקרות את הדף - שתיהן מתבוננות החוצה, מחפשות דבר-מה שם בחוץ, כאילו עשויות הן למצוא אותו.

אף יהא זה ראוי לשער שאותם קוראים מעולם לא שאלו את עצמם מדוע בכלל יש להם שתי עיניים. הרי עין אחת היא די והותר, ולשם מה זקוקים אנו לבזבזו משאבים שכזה? שכן, אם ישנו בנמצא חוק אחד המושל בטבע ביד רמה, הרי זוהי היעילות. ואולי הם כן שאלו, אך הסתפקו בתשובה אקראית של איזה מדען שעניו עצומות לרווחה, אודות איזה מרחב תלת-ממדי או משהו משעמם בסגנון הזה.

אולם כל מי שייחשף להסבר הראוי בנוגע לשתי עינינו, לעולם יסרב בתוקף להסתפק בהסברים כה דלים. וכדי להבין לעומק על מה כל המהומה בסיפור אודות הילדה הקטנה שנולדה עם שתי עיניים, ראשית כל יש להבין לשם מה יש לנו שתי עיניים מלכתחילה.

אכן, מאז ומתמיד היו לבני האדם שתי עיניים. רק שבאותם ימים, טרם נולדה אותה ילדה קטנה, לא היו אלו שתי עיניים שפונות כלפי חוץ. אלא - וזוהי האמת לאמיתה - עין אחת בלבד פנתה כלפי חוץ ואילו השנייה - פנימה.

לכל עין היה תפקיד משלה. תחומי האחריות של עין ימין הסתכמו בכל ההתרחשויות בעולם החיצוני; הודות לה הסתנוורו בני האדם למראה הנופים והימים והתכווצו אל מול הזוועות והעוולות, קראו עיתונים, ציירו ציורים, פגשו אנשים והביטו אל הכוכבים, ובעיקר הצליחו להימנע מהיתקלות בחפצים.

אך בעוד כבודה של עין ימין מונח במקומו - ואכן חשוב שלא ניתקל בחפצים - לעין שמאל היה תפקיד עצמאי ושונה לחלוטין מזה של עמיתה.

שכן בעוד עין ימין הייתה נלטשת אל העולם ומראותיו, עין שמאל הייתה ננעצת פנימה - אל תוך הנפש. ואיזה עולם היא גילתה שם - רגשות, מחשבות, משאלות, זיכרונות, מה לא ראתה עין שמאל. וכשם שעין ימין נישאה אל הכוכבים, וחזתה במרחבים אינסופיים של היקום, כך צללה עין שמאל פנימה, והתבוננה בעומקים אינסופיים של הנפש.

הקורא הביקורתי הממולח עשוי לקבול: וכי מה? מה העניין הגדול בהבדל שבין עין ימין ועין שמאל?

אותו קורא חביב לא מתאר לעצמו שלאותו פרט שולי, אותו הבדל פועט בין חוצה ופנימה, היו השלכות מרחיקות לכת על חייהם של בני-האדם. והכוונה כאן איננה רק לאותן היתקלויות ראש תכופות בין שני מכרים ותיקים, שבשוגג קרצו זה לעבר זה בעין ימין - משעשעות ככל שיהיו.

ובכן, ההבדל העיקרי בין ימינו או לבין אותם ימים, אשר בחוגים מסוימים כונו ימי הפיקחון, היה מהותי מכך לאין שיעור: בני האדם באמת ראו זה את זה.

אדם שבע ידע עד כמה האוכל חיוני עבורו, וכמה הוא ירא ממחסור. באופן כמעט טבעי הוא ראה את סבלו של הרעב וחלק אתו את מזונו.

בעזרת עין שמאל מנהיגי אומות ראו את החלק באישיותם שתאב לכוח, זה עזר להם לפנות את מקומם כשאותה תאווה לא שירתה עוד את העם שלהם.

עין שמאל של הגבר זיהתה את נטייתו לעצלות, וכך הוא סירב לתת לאשתו לדאוג לענייני הבית לבדה. האישה ויתרה לפעמים על הצורך במושלמות וחיזקה את הגבר שלצדה.

כאשר עין ימין של האדם הלבן ראתה אדם שחור והתמלאה בתחושת עליונות, עין שמאל קלטה זאת מיד והוסיפה זיכרון מימי בית-הספר, בו כל הילדים החרימו את אותו אדם לבן. לא הייתה לו ברירה אלא לחבק את האדם השחור שפגש.

נוצרים, יהודים, מוסלמים ובודהיסטים, כולם ידעו עד כמה מנהגיהם מעצבים אותם ומקנים להם משמעות ותעצומות-נפש – ברוב המקרים הם לא הצליחו להעלות על דעתם לשלול את אותה הזכות מאלו שמנהגיהם שונים במקצת.

אפילו בני-הנוער המרדנים ידעו שעמוק בפנים הם בעיקר משתוקקים לעמוד איתנה בעולם בנבדלותם, והשתדלו להקל על הוריהם.

כל אלו שנכוו מבגידות החיים, שהאהבה פסחה עליהם פעם אחר פעם ופינתה מקומה לטובת האכזבה, ההישרדות והמכאוב, עמדו בתוך צערם בכניעה, ואזרו כוחות מחודשים, שאפשרו להם לבטוח באדם שהגיע ביום מן הימים לעזרתם.

וכך חיו בני האדם, בשלום יחסי, מדי יום ביומו. אמת – קונפליקטים ואתגרים פקדו אותם גם בימי הפיקחון, שהרי גם רמת חדותה של עין שמאל לא תמיד הייתה 6/6. אף-על-פי-כן מסוגלים אנו להזדהות עם מצוקתם של שני הורים טריים ומודאגים, שהתגוררו בכפר קטן, עדן שמו. אם להשתמש במושגים של התחלה וסוף, היה זה אותו יום בו הגיחה לאוויר העולם בתם הבכורה, בו דקות ספורות לאחר מכן אחזה את האם תחושה חדשה שלימים כונתה בלכול, בו

האב המסור כבר תיאר לעצמו מה עשויות להיות ההשלכות של עין שמאל שפונה החוצה, שהיפוכה אפשר לחזות בפחד והכעס באותה הממשות של הכיסא והשולחן, שבזכות היעדרה התפכחו בני-האדם מדי פעם לפעם וראו את אחיותיהם ואחיהם נכוחה.

לא היו קלים הם, החיים, עבור ילדה קטנה ששתי עיניה פנו החוצה, אף לא עבור שני הוריה המסורים.

אמנם הם חיבקוה כאשר הצעצוע איבד במהרה מקסמו לטובת הצעצוע הבא שקלטו עיניה, וכאשר דקות ספורות ללא אוכל הפכו לבכי מיילל.

אמנם הם שוחחו עימה כשהשמלה לא מספיק החמיאה לה, וכשחברתה לכיתה הייתה חכמה יותר, כשהיא הייתה יפה יותר, כשהיא הייתה שמחה יותר ממנה.

אמנם הם ניסו בכל כוחם לפייס אותה כשהאדם הדתי היה הווה ומגוחך והחילוני ריקני ושטחי, העשיר חמדן ואנוכי וחסר-הבית מטונף ומסוכן, השחור פראי והלבן מזויף, הימני פאשיסט והשמאלני יפה-נפש.

אמנם עין שמאל שלהם עשתה כמיטב יכולתה; אולם בעיניה של הילדה הקטנה, שפתאום, בלי לשים לב, בעצם הייתה כבר גדולה, הם עדיין היו הורים אטומים, לא מבינים, עיוורים.

אמנם הם ראו את ילדתם בבת עיניהם. אך הם לא ראו הכל.

בניסיונותיהם החוזרים ונשנים לגרום לה להביט פנימה, הם כשלו מלראות שללא עין שמאל, ילדה קטנה אינה מסוגלת להתבונן פנימה כל-כך מהר. משום שאם היא הייתה מתבוננת פנימה, היא לא הייתה רואה דבר מלבד תהום. והיא הייתה נבהלת עד עמקי נשמתה מהמחשבה שאולי התהום הזו היא מה שהאנשים קוראים לו בדידות, ושאולי התהום שלה כל-כך עמוקה, שהיא לעולם לא תוכל לחלוק אותה עם אדם שלא נמצא יחד איתה בתהום.

וכפי שלבטח כבר ניחש הקורא היקר, כאן טמון סוד מגבלתה של עין שמאל: ישנם דברים מסוימים בנפש האדם האחר שאין ביכולתה לראות, אם עין שמאל של אותו אדם לא רואה אותם קודם לכן; לעיתים נדרש אדם לראות את עצמו על-מנת שאחרים יהיו מסוגלים לראותו. ולפחות הפעם הצדק היה עמה, עם הילדה הגדולה, שעד לא מזמן עדיין הייתה ילדה קטנה – הוריה היו עיוורים לאותו חלק בה שהיה רק שלה, שרק היא הייתה יכולה לראות, ובו בזמן לא הייתה מסוגלת לראות.

וכך קמה הילדה הקטנה, ארזה חפציה, נפרדה מהוריה, שמה פעמיה ויצאה לראות את העולם.

~

העולם לא מצא חן בעיני הילדה.

בין טרמפ לבין רכבת, בין מלון לשק שינה, כל מה שהיה לה עודנו נותר חסר-משמעות ואת כל מה שלא היה לה היא עודנה חמדה נואשות - בין אם היה זה חפץ, מקום או אדם - כמעט רצתה שיהפוך להיות חלק ממנה.

היא חזתה בשקיעות וטיפסה על ההרים, סעדה אצל המבשלים, רקדה עם המחוללים ושוחחה עם הפטפטנים. היא אפילו התפללה עם יראי האלוהים ועבדה את האדמה עם החקלאים, היא ראתה את כל מה שיש לראות ותמיד עזבה בדיוק ברגע שבו מה שהיא ראתה חדל מלהיות ראוי.

עבור אלו שמאמינים ברעיונות מהסוג הזה, קל להתבלבל ולחשוב שהיה זה צירוף מקרים שהפגיש יום אחד בין הילדה לבין רועה הצאן הזקן. קל להתבלבל ולחשוב כך, משום שאותו רועה, אשר אל ביתו הצנוע נקלעה הילדה באחד ממסעותיה, לא העלה על דעתו עד כמה ייגע לליבה כאשר יספר לה את

סיפורו של בנו, שנולד עם שתי עיניים שפונות כלפי חוץ. הוא לא יכול היה לדעת עד כמה סיפורו קשור בסיפורה של הילדה, משום שלרועה הצאן הזקן היו שתי עיניים שפונות פנימה; היו לו שתי עיני שמאל.

הרועה הפליג בסיפור חייו וחיי בנו בעוד הילדה מסכיתה וגומעת כל מילה. ובפעם הראשונה בחייה עטפה את הילדה הקטנה תחושה כה חזקה, השתוקקות שהתאוה הייתה זרה לה, רצון אמיתי וטהור שבקע מבפנים. בפעם הראשונה בחייה התעוררה אצל הילדה הקטנה התחושה שנהוג לכנות בשם 'עניין'.

היא רצתה לשמוע כל פרט על בנו של הרועה הזקן, כל זיכרון, כל הרגשה. אילו הייתה לה עין שמאל, היא הייתה מזכירה לה את כל הרגעים בהם הרגישה שונה או חריגה, היא הייתה חושפת עבורה את כל הניסיונות הבלתי-מודעים למצוא משען באחר שהוא כמות, היא הייתה מראה לה את עוצמתה של הכמיהה להיות שייכת, להיות מובנת, להיראות.

ההתעניינות הייתה כה חזקה וניכרת, שכאשר ביקשה הילדה - בתום דבריו של הרועה - לפגוש את בנו, היה זה, ובכן, צפוי. למרות שהילדה לא פירטה מדוע היא כה נלהבת לפגוש את הבן, הרועה הזקן, אשר כבר ראה דבר או שניים בחייו, כבר היה יכול לנחש מדוע. ולאחר שהרועה שרבט על פיסת נייר את הוראות ההגעה לבית הבן, וסיפר לה שביתו נמצא בתוך עיירה שלמה של בנות ובנים שנולדו עם שתי עיניים שפונות החוצה, ניתן לומר במידת מה של ביטחון שהילדה ידעה שזהו המקום שאליו היא צריכה להגיע - ושאליו היה זה הדבר הראשון שהיא ידעה אי-פעם.

ללא גינוני נימוס או אילוף חיצוני כלשהו, הודתה הילדה לרועה הזקן מתוך מעמקי הווייתה, ועלתה בזריזות על הרכבת הראשונה לעבר העיירה בבל.

עם הגיעה לעיירה, הופתעה הילדה לגלות עד כמה יפה ונקייה הייתה בבל, כמה מסודרת ויעילה.

על אף שהרחובות היו כמעט ריקים מאנשים להיוועץ בהם להכוונה, בקלות מופתית היא הגיעה מתחנת הרכבת שבמרכז העיירה, אל הרובע הכהה שבאזור המזרחי, שם מצאה כהרף-עין את שכונת החול, עלתה במעלה המדרגות של גבעת הרום, פנתה לרחוב הדממה, וצלצלה בפעמון הבית הסגול שמספרו שמונה.

הדלת נפתחה, ואל מול הילדה נגלה נער בן גילה - מעט נדהם ומבולבל - האדם בעל-שתי-עיניים-חיצוניות הראשון שפגשה בחייה. ואילו הייתה מסוגלת עין שמאל של הילדה לחזות באותו הרגע ובחשיבותו במלוא הדרם, לזהות את ההתרגשות שגעשה בה ואת האבן שנגולה מעל ליבה, היא הייתה מחבקת את הנער בכל כוחה ולא עוזבת לעולם.

הילדה הסבירה לנער בפירוט רב אילו נסיבות הביאו אותה להתדפק על דלתו ללא כל התראה מוקדמת, שכן כפי שהסתבר מאוחר יותר, עבור תושבי בבל אין זה כלל וכלל דבר שבשגרה, לקפוץ לביקור פתאומי אצל שכניהם.

הנער הזמין אותה להיכנס לביתו ומזג לה כוס תה חמה.

הילדה לא גרעה עין מן הנער בזמן שסיפר לה על אביו הרועה שמעולם לא הבין אותו ומעולם לא ראה אותו, על כל סוגי האנשים השונים שתמיד טעו בעוד הוא צדק, ועל העולם המשעמם והזר שיצא לגלות ולשווא. הנער סיפר את סיפורו והילדה הפליגה בתוך קולו, שומעת את סיפורה שלה נובע מבין שפתיו. ובזמן שהם דיברו החל להתרחש אצל הילדה דבר מה מאוד משונה ולא מוכר.

היא סיפרה לנער על הוריה, אך במקום לתאר כמה אטומים ומרוחקים הם היו, היא בחרה לספר עד כמה הזדקקה לאהבתם וכמה התאכזבה מכך שלא הצליחו להבין אותה. היא הזכירה את כל האנשים שהיו כה שונים ממנה במנהגיהם ובמראם, רק תוך כדי שנעצבה על כך שלא השכילה למצוא בתוכה את החמלה לבטוח בהם, ליצור עימם קשרים, לאהוב אותם. היא שיתפה את התסכול ממסעותיה בעולם כמעט מבלי לבוא בטענות לאף-אחד, אפילו לא לעצמה. ולאחר כמה דקות או כמה שעות של שיחה, החל הנער מספר לילדה את סיפורה של בבל:

"בבל הוקמה על-ידי מאות, אולי אלפי בנות ובנים שנולדו עם שתי עיניים חיצוניות, ומצאו זו את זו לאחר מסע ארוך של חיפוש. הם התקבצו יחדיו במקום הזה מכל קצוות העולם – מזרחיים ומערביים, צפוניות ודרומיות, בני-מדבר ושוכני-יערות, אנשים שחורים, לבנים, צהובים ואדומים. בנות רעשניות ובנים שקטים, מוסלמיות ויהודיות, נוצריות ובודהיסטיות, חילוניים מכל הסוגים. הגיעו לכאן מלומדים וחוטבי עצים, גבוהים ונמוכים ושונים ורזים, הומו, הטרו וטרנס-סקסואלים. כולם היו שונים בתכלית אחד מהשנייה למעט המכנה המשותף שחיבר ביניהם, ונדמה היה שהוא די והותר. הם כל-כך שמחו למצוא שותפים ושותפות, והיו סמוכים ובטוחים שדבר לא יוכל להשתבש לעולם."

הנער נאנח.

"אז בעזרת עיניהם החדות הם בנו את בבל בדקדוק ובתבונה, וחלקו את האדמה הזו, איש איש באמונתו. וכך היה, למשך זמן-מה."

אף אחד לא זוכר בדיוק מתי זה קרה, אך במוקדם או במאוחר, עיני ימין של המערביים כבר לא סבלו את מנהגיהם המוחצנים של המזרחיים, או שאולי היו אלו עיני ימין של המזרחיים

שראו במערביים מופנמים ומשעממים. בכל אופן, המזרחיים סברו שכל תושבי בבל צריכים ללמוד להיות מוחצנים וקולניים בעוד המערביים דרשו שכל התושבים יהיו שקטים ורגועים. ממש רגע לפני שהדיונים התלקחו לכדי אלימות, הוחלט לחלק את העיירה לאזור מזרחי ואזור מערבי, כך שהמזרחיים יוכלו לראות סביבם אך ורק מזרחיים והמערביים... מערביים."

"לרגע או שניים כולם חשבו שבכך נפתרה הבעיה," הנער המשיך, "אך למעשה החלוקה לא הסתכמה כאן. כי חיש מהר ראו הלבנים, הצהובים, והאדומים, תושבי שני האזורים - יותר נכון עיני ימין שלהם ראו - שהשחורים היו מכוערים ומאיימים, בעוד עיני ימין של השחורים, והצהובים, והאדומים, ראו שהלבנים היו מתנשאים וצבועים, וכמובן שהיו כאלה שראו את הצהובים כבורים ואת האדומים כברברים.

וכך התחלקו תושבי כל אחד מהאזורים לרובעים לפי צבע עורם. תושבי הרובע הכהה שבאזור המזרחי ראו סביבם רק מזרחיים שחורים, בעוד תושבי הרובע האדמדם ראו רק מזרחיים אדומים, ואותו הדבר לגבי האזור המערבי.

דבר דומה קרה כאשר עיני ימין של תושבי כל רובע פסלו על הסף כל אלוהים שלא היה אלוהיהם, והתפצלו לשכונות לפי דתם, או לפי היעדר דתם.

לאחר טינה שהצטברה אצל התושבים הנוצרים הצהובים המזרחיים הגבוהים כלפי שכניהם הנמוכים על כך שהשלטים בשכונתם לא היו בגובה הנוח ביותר לקריאה, התפרדו תושבי השכונה לגבעת הגבוהים ועמק הנמוכים. כמובן שההפרדות התרחשה בכל שכונותיה של בבל.

ובאופן דומה התפלגו התושבים לרחובות שקטים ורחובות רועשים, סמטאות מלומדות וסמטאות פועלות.

לבסוף, עיני ימין של אלו שאהבו את הצבע הכחול פשוט לא הואילו לשאת את עוצמתו של הצבע האדום, ואלו שהעדיפו

צהוב סירבו לקבל כל גוון ירקרק בשדה ראייתם. וכעת," הנער הביט מבעד לחלון ביתו, אל עבר שורה של בתים סגולים, "כעת תושבי העיירה משתדלים להימנע ממפגשי גומלין שאינם הכרחיים, אם את מבינה למה אני מתכוון." והילדה הבינה.

ועכשיו, בנקודה זו, יהיה זה מוטל על הקוראים חדי-העין להחליט האם הנער, בספרו את סיפורו, ישמש מראה עבור הילדה, מראה שתאפשר לה לראות את עצמה באמת בפעם הראשונה. האם הם יביטו עמוקות זו לתוך עיניו של זה, ועיניו של הנער יהוו עיני שמאל עבור הילדה, ועיניה יהוו עיני שמאל עבור הנער. האם יחדיו הם יתדפקו על כל דלתותיהם של תושבי כל הרחובות שבכל השכונות שבכל האזורים של העיירה בבל, ויקראו להם להתבונן אל תוך מצולות עיניהם של אחיהם ואחיותיהם. והאם התושבים כולם יריעו ויברכו על המתנה שניתנה להם, מתנת שתי העיניים החיצוניות, חסד שאילץ אותם להזדקק איש לרעהו.

או שמא יתברר לילדה שהדמיון בינה לבין הנער היה לא יותר מאחיזת-עיניים, ושהנער בעצם חילוני מדי, או כהה מדי, או גבוה מדי, או סגול מדי. והיא תמצא לה בית כחול, ברחוב ההמולה, שנמצא בעמק השפל שבשכונת יהודה, הממוקמת בצפון הרובע הלבן של האזור המערבי. ושם תתגורר הילדה, כאשר מבעד לחלונה משתקפת שורה של בתים כחולים.

יהיה זה מוטל על הקוראים חדי-העין לשאול את עצמם, אם להשתמש במושגים של התחלה וסוף, איזה סוף מוצא חן בעיניהם, ולמה.

הקולולואי

הר הגעש הקולולואי אינו פעיל כבר בערך מאתיים שלושים ושבע שנים.

כך נכתב בגיליון האחרון של הירחון המדעי הנמכר ביותר בחוף המערבי. המדען הראשי של הירחון ביקר בהר עם המכשור שהמציא המדען הראשי של ירחון אחר, וקבע פה-אחד שלתושבי האי אין כל סיבה לחשש.

הכתבה הגיעה לאוזניו של הקולולואי מיד לאחר פרסומה, משום שהרי געש שומעים הכל.

הקולולואי נעלב.

לא פעיל, לא פעיל!?

במשך מאתיים שלושים ושבע שנים הוא מתאפק.

תחילה, הגיעה משפחה אחת לשכון למרגלותיו. מילא, מבחינתו, היה מפוצץ את המאגמה המבעבעת בקול תרועה, כמו טורס החושף נוצותיו בגאון, וזו הייתה גולשת עד לבית ההורים עזי-המצח, שהחליטו להקים את ביתם למרגלות הר-געש.

אך בבית גרו גם שני ילדים, והקולולואי חשב שאין זה הוגן שהללו יהפכו לאנדרטת בזלת רק בשל איוולתם של הוריהם.

אז הוא התאפק.

קיווה שיום אחד הילדים יגדלו ויעברו משם, למקום שאין בו הרים, לעמק או למישור.

המאגמה הכתומה-צהבהבה המשיכה להתבשל לה במעמקי בטנו, כאשר עוד ועוד משפחות הגיעו בעקבות המתיישבים החלוצים.

זה היה מתיש, לשמור הכל בפנים ככה, וככל שהימים עברו, עוד ועוד מאגמה בעבעה בתוך הקולולואי.

אבל הוא התרגל.

בכל פעם שכמעט התפרץ, הזכיר לעצמו את הילדים המצחקקים למרגלותיו, בסמטאותיו של מה שעכשיו כבר צמח והיה לכפר. והדחף הזה להתפרץ, להוציא הכל החוצה, דחף כה יסודי וראשוני שכאילו הגיע היישר מבטן האדמה, אט-אט עשה את ההר חולה. בחלוף השנים, הוא הפך חיוור, אדמתו יבשה, בעוד הכפר עלה ושגשג; עכשיו כבר היו בו מפעל לייצור גרגירי מתכת, אוניברסיטה למדעי-הטבע שמנתה כחמש-מאות סטודנטים, וכנסייה בינונית בה שרו הילדים מזמורים מספר תהילים.

והמאגמה הסמיכה הוסיפה להשתולל בתוכי-תוכו של ההר.

יום אחד, הבחין הקולולואי בגירוד מעצבן בצידו המערבי. כאשר הפנה מבטו לשם הופתע לגלות שתושבי הכפר סוללים כביש המוביל היישר אל הלוע שלו.

"הם מגיעים להודות לי על שנות האיפוק הארוכות," חשב הקולולואי.

הוא כל-כך התרגש, שהמאגמה בתוכו התפוצצה קצת; אך כמו תמיד, הוא בלמה מלעלות אל פני-הארץ. תושבי הכפר רק הרגישו רעידה קלה, קבעו שזו הייתה 5.3 בסולם שמיכטר, ושובו לסלול את הכביש.

משהסתיימה המלאכה, החלו התושבים לנסוע לעבר הפסגה. בחנות המכונית הראשונה על גדת הלוע, הקולולואי לא ידע נפשו מרוב שמחה, ודמיין מה ישיב כאשר הנהג יצא מן המכונית ויודה לו על מאה וחמישים שנים של איפוק. הוא שינן את הנאום כמו מדען שעומד לזכות בפרס נובל.

הנהג יצא מהרכב, והגיע אל הלוע כשבידו מיכל גדול. אולי זו מתנה, חשב ההר.

אז, רוקן הנהג את תכולת המיכל לתוך הלוע. היו שם קליפות תפוזים, עטיפה מפלסטיק של כדור כדורגל, ומטאטא ישן ושבור.

הקולולואי היה כמעט בטוח שזו איננה מתנה.

ואכן, תושבי הכפר הוסיפו להגיע בזה אחר זה, ובהתאם לחלטה הרשמית מס' 14 סעיף 3ב' של מועצת הכפר, השליכו את שאריות חייהם הכלכליים ללוע ההר. זה היה המקום החוקי היחיד להיפטר בו מאשפה. ובכל פעם שפיסת אשפה נגעה בלבה הרותחת והתנדפה לה, גיצים השתוללו בתוך הקולולואי.

הקולולואי המשיך לדמיין את תנועת הילדים המשחקים ומצחקקים למרגלותיו. אך בחלוף השנים, הוא ראה את אותם הילדים בדיוק - גדלים, מתחתנים, בונים בית למרגלותיו, קונים כדורי-רגל ומטאטאים, נוסעים במעלה הכביש ללוע ההר ומשליכים את שאריות חייהם פנימה.

דור, אחר דור, אחר דור, ילדים פשוט הפכו למבוגרים. אף לא אחד מהם נשאר ילד, והביט אליו באותה הפליאה ויראת-הכבוד, כפי שעשה בילדותו.

וכך הגיע היום בו ילד אחד נסע עם אביו אל ראש ההר, והשליך לתוכו עותק של ירחון מדעי. הקולולואי היה מוכן להמשיך ולהתאפק עוד שנים, היה יושב ומתאפק עד כלות הזמן ולנצח-נצחים, אבל פשוט ברח לו (מאגמה געשית, כך הסתבר, הינה אלרגית לירחונים מדעיים).

המאגמה טיפסה, האדמה רעדה, הלבה החלה לנוזל לעבר הכפר, התושבים נסו על נפשם אבל הלבה הייתה מהירה מהם, הכפר הפך לפסל שחור של בזלת, והילדים ששיחקו בכדור למרגלות ההר, ימשיכו לשחק בו לנצח.

אמרתי לה כבר באחת הפעמים הראשונות שאני יודע מה יקרה. כשיודעים, הכל יותר קל. עדיף לדעת אמת אומללה מאשר לחיות את אי הידיעה; אפילו אם זו עשויה להצמיח איזו פיסת חופש. הודאות נמצאת במקום הראשון בסדר העדיפויות. היא השקר הכי גדול והמגן הכי בטוח.

יהיה קשה. את תתאכזבי ממני ואני אקח אותך כמובנת מאליה. אני לא אהיה מספיק ואת תהיי יותר מדי. אנחנו נצטרך לקום ולהאכיל את הילדים. אני לא אבין אותך ואת תביני אותי יותר טוב משאני אבין את עצמי. ואת לא תביני אותי. אני אסתכל על אחרות. לא אסכים להראות לך את חוסר הביטחון והפגיעות שלי. שנינו נהיה צפויים. זה כבר לא כמו פעם, שמשפחה הייתה משפחה וזהו. אנחנו דור של אינדיבידואלים ויש חמישים אחוז גירושין. עכשיו יש רומנטיקה ומחר זה יעבור. כדי שמערכת היחסים תעבוד אנחנו צריכים לעבוד. על עצמנו ובינינו, על אמון ותקשורת ומוכנות. את תשתני ואני אשתנה ואנחנו נצטרך למצוא דרך להשתנות יחד מבלי לנסות לשנות אחד את השנייה.

איך היא תגיב, גם את זה ידעתי. זה יותר מדי בשבילה, היא עוד ילדה ואני כבר בגרתי. היא חשבה שהיא מכירה אותי. עכשיו היא לא תבין והיא תפחד. היא תשאל שאלות, בזהירות. אחר כך היא תלך הביתה מבולבלת. וכמו שאמרתי.

היא חייכה בשלווה ועיניה הפכו לים. הפלגתי בתוכם, צללתי לתוכה. היא אחזה בידי ואמרה לי שזה בסדר. לאשליה יש ערך אם היא כנה. כבר נפגשנו פעם. יש לנו דבר מה לגלות יחד ואולי הוא יהיה כואב. יש לנו חוב זה לזו. עכשיו מספיק. היא רוצה שאחבק אותה.

זה היופי בידיעה. שבמוקדם או במאוחר החיים מוכיחים לך אחרת. המציאות מראה את עצמה למי שמתבונן אבל גם למי שלא. ואז הידיעה מחליפה פניה והופכת ללמידה. בחוגים מסוימים קוראים לזה חסד.

2

אני לא יודע אם בדידות זה משהו שכל אחד מאתנו חווה מעצם היותו בגוף. זו שהתלבשה יפה ולומדת משפטים ובעלה שמספר בדיחות. האם הם ביחד או לבד. או עבור רובנו הבדידות לא מתגלה במלוא הדרה. לא היינו מסוגלים לעמוד בזה. או אין בדידות.

הייאוש מהקלות הבלתי נסבלת של הקיום הוא לא יותר מאשר שד המעוור את עיני הרואים. מי ייתן ונהיה מודעים אליו ולא ניכנע לו. נתיידד עם המפלצת. אחרת היא תשתקף בכל המחשבות מבוקר עד ערב עד שתהיינה קרות ואפלות. היא מונעת מאתנו לזמר ולהיות שמחים. ואנו חבים לה את חיינו כי בלעדיה לא היינו חופשיים. היינו כמו החתול.

אנו מדברים בגוף רבים. ויוצאים מנקודת הנחה שאנו חולקים דבר מה משותף בעולם הזה. איננו שני עולמות שונים. אותם הכוחות פועלים אצל שנינו ובאופן כזה או אחר איתם נגזר עלינו להתמודד.

אני משתמש במילה כדי לתאר לך את העולם שאני רואה ואת צוחקת אז את רואה אותו גם. אולי זה לא ככה. אולי הבדידות

שלי זו לא הבדידות שלך. ואולי את בכלל לא יודעת על מה אני מדבר.

הספק הזה הוא המפלצת. אל תאמיני לו.

תמיד אהיה כנה אתך ובבקשה נסי להבין אותי. הכמיהה שלי אלייך היא אולי זמנית אבל כנה. אחרי הכמיהה האמת תתגלה ואז אדע מה זה לאהוב אותך. אני לא רגיל, את מבינה. קשה לי לעשות כאילו. חבל שאי אפשר להגשים רעיונות. בצר לי אני תמיד מחפש אותך. אבל זה כבר סתם.

זה סתם.

3

האם אלוהים קיים היא שאלה תקפה בימינו. כולם שואלים אותה ושוכחים עד כמה הם קטנים. אז באים הפילוסופים ומוכיחים. אחריהם מנתחי המוח מוכיחים מה שהם רוצים להוכיח. אנשי הדת מרגישים אבל מתבלבלים בדרך. וכולם שוכחים לעצור ולהסתכל למעלה.

שם יש שמיים.

בדיוק בצד השני של כדור-הארץ יש גם מישהו.

בדיוק למטה.

וגם הוא מסתכל למעלה לשמיים.

4

אני מתפנה להרגיש את תהומות הייאוש בכל תא בגוף שלי וההרגשה כל כך טובה.

בנקודה כלשהי בזמן נקבע ששמחה עדיפה על עצב ומאז כולם מנסים רק לשמוח.

שכחנו את השיכרון שבמלנכוליה.

היא מציפה אותי ואני רק רוצה לחבק מישהי שיודעת את מי היא מחבבת. כמה חיבוקים כבר היו בין שני זרים.

אם הכל רומנטי ואין קונפליקט גם אין עניין. עבור הבודד המחשבה של להיות עם אחת שאיננה בודדה הינה בלתי נסבלת. הוא יוציא ממנה את הבדידות. רק אז הם יוכלו להיות בודדים יחד.

עדיין לא פגשתי מישהי מספיק בודדה עד כדי כך שהיא יודעת איך להתחבר.

חוות האחדות עם הכל והבדידות האנסופית הן תאומות סיאמיות.

5

מדהים עד כמה הכמיהה הזו חזקה.

כל הדברים שאעשה יתגמדו בפניה.

ביולוגים חושבים שזה דחף אבולוציוני להתרבות.

זה לא זה.

מי שיודע מהו הפוטנציאל האמיתי של שניים לא יסתפק בהסבר כה דל.

הכל מוביל לכך תחת תמימות של ילד.

פעם אמרו לי שתמיד אשאר ילד.

רוב האנשים מתבגרים בדברים שבהם הם אמורים להישאר ילדים ונשארים ילדים בדברים שבהם הם אמורים להתבגר.

לא צריך מחקר בשביל לדעת דבר-מה על רוב האנשים.

צריך להתבונן ולהיות אכפתי.

6

לפני שנפגשנו לא הייתי בטוח שאת בכלל קיימת.
זה לא מדויק.

הייתי משוכנע שאת לא קיימת.

דמיינתי אותך בתור מורדת מבחוץ ורכה מבפנים. משוגעת
במונחים מקובלים ואי של שפיות במונחים שלי.
שליחה של אמת.

אין לי סיפור לספר עלינו. המקום בו נפגשנו וכל שאר הדברים
שבונים סיפור לא באמת חשובים.

היינו יכולים להיות על אי באמצע הים.

אולי זה היה עדיף.

אולי אנחנו תמיד על אי.

7

אינני יודע אם הדברים ישתנו אי פעם. יש שאומרים שהם
משתנים כל הזמן אבל אני לא לגמרי בטוח. והדברים, להם זה
לא משנה מה אומרים. או שהם משתנים או שלא.

בכל אופן אני מאושר שאת פה. חולקת איתי את הרגע הזה.
יותר מזה אני לא צריך. את תגידי מה את צריכה. אני מקווה.
בחלומות שלי את פה. חולקת איתי את הרגע הזה. במובן
מסוים את תמיד פה. ואני איתך בכל מקום. גם לפני שהכרנו.

כבר בפעם הראשונה שראיתי אותך נזכרתי בך. עוד לפני שנפגשנו התגעגעתי. מעטים אלו שיודעים להסביר זאת. הם לא נמצאים באוניברסיטה.

יש לי הרבה מה להגיד. על השלב הנוכחי בהתפתחות התודעה ועל המצב הכלכלי. על ההורים שלך ועל השיקולים לגבי הבית שנבנה. איכות הסביבה ועוד. משום מה הדברים הללו חשובים רק במידה שאני יכול לחלוק אותם איתך בסוף היום. זה היה ככה מאז ומעולם.

אם היינו יכולים לתפוס את הרגע שבין שינה לערות היינו מוכנים להשתטות קצת יותר. אבל עכשיו צריך להיות רציניים.

יש דברים לעשות ועולם שצריך להסתובב על תילו.

אם נישאר מחובקים במיטה זה לבטח לא יקרה.

8

לפעמים אני חולם שאני על גשר.

מכוניות ישנות צבעוניות באות והולכות ואני ממשיך ללכת בצד הדרך. השמיים שחורים ומלאי כוכבים. אין ענן אחד אבל פתאום מתחיל לרדת גשם של מיץ פטל.

מה יש בצד השני של הגשר אינני יודע. הפטל מטפטף והשמיים מתמלאים אורות של אדום וירוק. ואז אני חופשי.

אפשר לרקוד ולהסתובב, לעלות במדרגות שמובילות לשומקום, או ליילל. הרגשה חמימה שוטפת את כל הגוף שלי ואני יודע שהגעתי הביתה. ועדיין יש לי לאן ללכת.

ברקע הכינור מתנגן לו. אין אף סיבה מיוחדת לשום דבר שאני עושה. והדבר היחיד שאני רוצה הוא לעשות אותו.

אז אני רוקד טנגו לבד.

"אחח, אין כמו ללגום מעט מים צוננים ולהביט בים," הרהרתי לעצמי בעודני מרווה את צימאוני, משקיף לעבר שקיעה ארגמנית באופקו של הים התיכון.

נולדתי ממש כאן, בין הסמטאות הערביות הציוריות של העיר יפו, ולא כל-כך מזמן - תלוי את מי שואלים.

יש כאלו שיאמרו שהתמזל מזלי להיוולד בבית שמרפסתו צופה אל הים. ובאמת, בשנים האחרונות, מחירי הנדל"ן פה בשכונה מרקיעים שחקים. מי שזוקף אוזנו, שומע על בתים שנמכרים בכמה מיליונים טובים, במיוחד אם ניתן לראות מהם איזו פיסת מים, כמה גלים. ספק אם אי-פעם אזכה לנתח משוויו של הבית - פוליטיקות וכאלה, אתם יודעים. העשירים מתעשרים, באים לגור מול הים ואנחנו, העירייה מוצאת דרכים לגרש אותנו.

למרות הכל, שכונת עג'מי ידעה ימים קשים יותר מאלו. לא סתם אומרים שאין כמו יפו בלילות; פעם, כל לילה פה היה חגיגה. למען האמת, אני לא זוכר לילה שבו הסתובבתי ברחובות ולא שמעתי איזה פיצוץ, איזו ירייה, איזו צרחה מאיזה בית. היום אמנם המצב משתפר, אבל לחלק גדול מאיתנו עדיין קשה אפילו למצוא איזה משהו לאכול! על אף כל מסעדות הדגים שנפתחות בסביבת הנמל, וגם בדרום העיר. על אף כל הצלחות שנותרות גדושות בסוף הארוחה.

גם אם יש לך במה לנגוס, וגם אם הצלחת להתחמק מהצטרפות לאחת הכנופיות שכל הזמן מתקוטטות זו עם זו על טריטוריה, גם אז פעולה בסיסית של לחצות את הכביש עלולה להסתיים באסון. אנשים פה נוהגים כמו חיות, לא משנה אם זו מכונית או אופנוע. אפילו הנערים שרוכבים על אופניים חשמליים

מסכנים את אלו מאיתנו שפשוט רוצים לחיות בשקט. תנו לנו לחיות! נמאס לנו לשמוע על עוד צאצא שנדרס.

אט-אט אנו למדים לקבל את המצב. ככה זה, אין מי שידאג לנו, האנשים פה הם מדור אחר. נכון, יש רבים שמבינים את החשיבות של חינוך ומשקיעים, בעיקר בספרי לימוד ומחברות עבור ילדיהם. אבל לעומתם עדיין יש את אלו שישר שולחים לעבודה. אצלם, אין דבר כזה לפנק אותנו - זה או שאנחנו מביאים להם תועלת, או שנעוץ להם מהעיניים. אלו המקורבים לחמולת אבו-חלאווה, בעלי האטליו, בדרך-כלל יותר משגשגים.

קשה להאשים אותם. כל-כך הרבה צער וכאב בשכונה הזו, במדינה הזו. כולם פה עברו מלחמות, גירוש, אובדן. אני מבין שפילוסופים כמוני לא נמצאים בראש מעייניהם. אבל רבאק, לא תזרקו איזו עצם?

יותר מכל, מקוממים אותי אלו ששופטים אותי רק בגלל המראה החיצוני שלי. אני תוהה, האם אנחנו באמת כה שונים אחרי ככלות הכל? הרי אותו אלוהים ברא את כולנו, מוטב שנלמד לחיות זה עם זה. אותם הנפוחים, עם הליכתם הגאוותנית, פניהם הכעוסים וגישתם הנבחנית, מוטב שיבקרו בבית הקברות הנוצרי הסמוך למרכז פרס לשלום. לקבל קצת פרספקטיבה. ולכל הבריונים שנטפלים אלינו יש לי רק דבר אחד לומר - כול כאלב ביג'י יומו.

לפחות אני מוצא נחמה בלרדת עם אחיי ואחיותיי לפארק המדרון, לרבוץ קצת בשמש. אז אנחנו משחקים, משתוללים, שוכחים לחלוטין את כל הצרות. אחי הוא קצת שמנמן ושעיר, אך כל מי שפוגש אותו מיד אומר כמה הוא מתוק. אחותי מאוד ביישנית, לא תמיד היא באה איתנו, לפעמים היא נשארת באזור הנוחות שלה. אנחנו מנסים לשכנע אותה, כי הכי כיף כששלושתנו יחד.

אמא שלנו כעסנית. כמה פעמים ראיתי אותה נכנסת לריב מיותר עם אחד השכנים, אין לי מספיק טלפיים בשביל לספור. אך למען ההגינות, חלק הארי של המריבות היו כדי להגן עלינו, עוד מאז שהיינו קטנים. הייתם צריכים לראות אותה - כל פעם שהיא חשה איום הכי קלוש כלפינו, היא מיד תוקפת - ממש מגנה על הגורים שלה.

איני יודע אם אצליח להגשים את שאיפותיי הגבוהות. תמיד רציתי לגור בבית גדול ומרווח, עם שטיחים מקיר לקיר וקמין, שאפשר להתכרבל מולו בלילות החורף הקרים. בית שלא יהיה בו מחסור משום סוג, שיספק הגנה, שישמש כמחסה. יש כאלו שאומרים שאתה יכול לעשות הכל - לא משנה מהם התנאים ההתחלתיים שלך. אני לא בטוח אם זה נכון.

בסופו של יום, הסוד הוא למצוא את התקווה בדברים הקטנים. שכן נחמד שעוצר, נותן מילה טובה ואיזה ליטוף. בוקר גשום וסגרירי שלפתע מתבהר. כל ביטוי של אדיבות, קטן ככל שיהיה, מחמם את הלב.

ואולי יגיע יום בו אוכל לחלום גם על דברים גדולים. עד אז, יש לי את משפחתי, את קורת הגג הצנועה שלי, ועליהם אני מוקיר תודה. נכון, אני עדיין נתון לחסדיו של בעל הבית שבחצרו נולדתי - אך עליי להשלים עם העובדה שאלו הם חייו של חתול. והנה, אני מצליח לראות כבר מפה שהוא שוב השאיר קערית מים בפינת המרפסת, במיוחד עבורי! ישנם אנשים טובים בעולם.

השטן

השטן התעורר בוקר אחד וגילה שכולם מאוד כועסים עליו. הוא לא ציפה לזה, כמובן, כי בסך-הכל מה שהוא עשה זה להיות שטן. אבל כל השאר, אלו שהם לא השטן, החזיקו ברעיון מאוד ברור וספציפי אודות מי ומה הוא צריך להיות, והרעיון הזה לא עלה כלל וכלל בקנה אחד עם מי ומה שהוא.

באופן טבעי ניגש השטן לאשתו ושאל אותה, אולי היא יודעת על מה כל המהומה. וכמובן שהיא ידעה, הרי אין זה יעלה על הדעת שאשתו של השטן לא ידעה עם מי היא התחתנה. היא אמרה לו שהאחרים לא מבינים כלום, שהם פשוט פוחדים, ושהיא אוהבת אותו בדיוק כמו שהוא. יש סיבה לכך שנוולדת בתור שטן, ואתה לא זקוק לאישור חיצוני כדי להיות מה שאתה. אתה מתנה לעולם, גם אם אתה לא יודע את זה.

שטן, הוא אמר, הוא השם שניתן לי בגלל ראשי התיבות של שלוש המילים: שמח, טוב ונעים. את כל אחת מהמילים הללו בנפרד, הם מאוד אוהבים, כל השאר. משקיעים הרבה זמן ומאמצים כדי לאחוז אפילו באחת מהן, ולו להרף עין. אבל שים להם את שלושתן יחד, והם רועדים מפחד. מתחילים להסית נגדי, ליצור תורות שלמות. ממש גירוש שדים.

אז מה אם אני מרגיש הכי בבית בחושך, חשב לעצמו השטן. מוטב שמישהו יעשה זאת, אחרת איך ירגיש החושך? בסך-הכל אני ישות מאוד מתחשבת, החמיא השטן לעצמו, והקבלה העצמית הייתה מאוד נעימה לשטן. סוף סוף, הוא תהה, אולי אני מתחיל לאהוב את עצמי. אבל האהבה הזאת כואבת.

השען

השען השכים בכל בוקר עם עלות השחר. המחוג הקטן בדיוק עשה את כברת הדרך האחרונה לעבר הספרה חמש, ועמיתו הארוך והנאמן נע יחד איתו, זקוף וגאה, אל ראש המעגל.

הוא פקח את עיניו וסקר את החדר - הייתה זו בדיקת הבוקר השגרתית. כל שמונת-אלפים שבע-מאות שישים ושישה השעונים עברו - גם היום - את הבדיקה בהצלחה.

שעוני קיר ושעוני קוקייה, יד וכיס, אנלוגיים ודיגיטליים, עם או בלי המחוג של השניות, ואלף מטוטלות. מעוררים, רדיו ושווייצריים, שמש וחול, שעונים עם ספרות רומיות, ושעונים בלי ספרות בכלל, כאלו שמשאירים מקום לדמיון, והמבקש לדעת מה השעה רשאי להביט בהם, ולקבוע בעצמו איזו שעה שרק ירצה - ארבע, חמש, אננס או שמיים.

הבדיקה ארכה בדיוק שעה, או ששים דקות, או שלושת אלפים ושש מאות שניות. ברגע בו המשקולת הקטנה שבה מתנודתה, וגלגל השיניים המחובר אליה זע והניע את גלגל השעות, כך שהמחוג הקטן התמקם אל מול הסימן הספירלי שאנו מכנים בשם "הספרה שש" - הגיע זמנו של השען לצאת העירה.

אך שוד ושבר - בדיוק באותה השנייה ממש, אורלוגין המטוטלת הכבד, המהגוני, המפואר מכולם, שבמרכז החדר, נדם. הקוקייה לא יצאה מקינה בפעם הראשונה מאז ראשית הזמן עצמו - שקול היה המקרה אילו הייתה השמש, בכבודה ובעצמה, מפסיקה לזרוח.

השען פתח את חלקו האחורי של האורלוגין במברג. לרשותו עמדו חמש-עשרה דקות בדיוק - זוהי הקצבה שהקציב עבור

"הפרעות מקצב בלתי-קצביות בהחלט." תמיד אף-פעם לא השתמש בה.

בדק את המשקולת, את הקפיץ עליו נחה הציפור, את כל השניים שבכל הגלגלים - שן-שן. ארבע-עשרה דקות כבר חלפו, ומקור הבעיה - שלא כמו מקור הציפור - לא היה בנמצא.

אגלי זיעה החלו מצטברים במעלה פדחתו של השען. הוא הותיר את שמונת-אלפים, שבע-מאות שישים וחמישה השעונים התקינים מאחוריו, הניח גם לאורלוגין שסרח - אך לא באמת הצליח להותירו מאחור - ויצא העירה.

יצא השען אל העיר, והחל בודק, כמנהגו בקודש, את מיליון חמישים ואחד אלף מאתיים שמונים ושניים השעונים שברחביה. ברם, לכשניגש לבדוק את תקינותו של זה השעון הראשון ברשימה - רולקס משובץ יהלומים - נוכח לדעת השען, כי התמהמה בתיקון האורלוגין, והשעה הייתה כבר שש ושבע-עשרה דקות.

השען החל לרוץ ברחבי העיר על-מנת לפצות על שתי הדקות שאבדו ואינן עוד. כתמי זיעה כבר היו נקווים תחת שחיו וסביב טבורו. מחשבות רעות התרוצצו במוחו, מחשבות פזיזות על כך שהנה, הפך להיות כמוהם.

הוא הביט בהם, בכל יום, מתרוצצים מן השנתה האחת למשנתה, מנקודה א' לב' ובחזרה. אך תמיד השכיל להמשיך בשלווה את מלאכתו - הלא הוא היה אדון הזמן, ולא להפך.

השען תמיד אמר לעצמו, שהבעיה שלהם היא, שהם פשוט לא מבינים את הזמן. הם מנסים למתוח אותו, לפרוש אותו כמו סדין, אך ניסיונם עקר כניסיון לשפוך עשרה קבין של זפת לכד בן תשעה קבין. על כן נגזר עליהם - לעד - לרדוף אחר המחוגים, שלעולם לא ייכנעו לדרישותיהם ולא יאטו חוגם. הלא כל שהם הינו, בסך-הכל, משקולת הכפופה לחוקיה

הנוקשים של המשיכה, ואת אלו ודאי אין ביד האדם לכופף. והוא, מה אכפת לו, לשען; כמה שיותר שעונים, כמה שיותר מחוגים, וספרות, וגלגלי-שיניים – כמה שיותר פרנסה.

והרי לכם – כעת הוא שמצא עצמו רודף אחר הזמן, כמו חתול קוונטי הרודף אחר עכבר יחסי במהירות הקטנה ממהירות האור. ובכל שעון שבדק, מתוך מיליון חמישים ואחד אלף מאתיים שמונים ושניים השעונים שבעיר, ניסה השען להדביק את הפער. ברם כל ניסיונותיו – דווקא משום יעילותו המופתית בכל הנוגע לזמנים, שלא הותירה מקום להתייעלות נוספת – עלו בתוהו.

והזמן הוסיף לחמוק מבין אצבעותיו, ונדמה היה שניסיונותיו להשיב את שתי הדקות שאבדו ואינן עוד, אף מביאות לאובדן של דקות נוספות, וכאשר הורו שמונת שעוני-היד שעל אמותיו את שעת הצהריים – השעה האהובה ביותר על השען, בה התאחדו שלושת המחוגים, כמו אחים שהופרדו בלידתם, לכדי מחוג אחד ויחיד ונהדר – כבר נוכח השען לדעת שהוא מפגר בעשר דקות שלמות.

תושבי העיר הסבו לארוחת הצהריים. חלקם סעדו במשך עשרים ושמונה דקות ועשרים ושבע שניות, אחרים במשך שלושים ושלוש דקות ושבע שניות, והיו גם הנחפזים ביותר, שלא נדרשו להם יותר מתשע דקות וחמישים וארבע שניות על-מנת לדחוס צלחת שלמה במורד הושט. וכאשר התקרבו מחוגי השעון – שכבר נפרדו זה מזה פעם נוספת ויתאחדו שוב רק בחצות הלילה – לשעה אחת, אחרוני האנשים, התשושים מבניהם, שאישוניהם התרחבו וקמטיה של נדידת השינה נחרשו בצד ריסייהם, נאנחו ושובו לעיסוקם.

וכעת עמדו בפני השען שתי אפשרויות, ושתי אפשרויות בלבד. יכול היה להיכנע לרודן הגדול של חיינו, הלא הוא הזמן, הכופה את מהותו הליניארית על דרכו של כל בשר – או, ובכן, לעצור.

השען אחז בפטיש והחל לנפץ את שעוני-הקיר בחנויות, את האורלוגינים במשרדי הממשלה ובבנקים, ניפץ את שעוני-היד שענדו המוכרים בשוק ונהגי הכרכרות, את השעון שבראש המגדל שביפו, את הביג-בן, את כל מיליון חמישים ואחד אלף מאתיים שמונים ושניים השעונים שברחבי העיר, את שמונת-אלפים, שבע-מאות שישים וחמישה השעונים התקינים שבביתו, ואחרון חביב, את השעון במצפה הכוכבים המלכותי בגריניץ'.

והאנשים, שביקשו לדעת מה השעה, יצאו וראו שאין יותר שעונים. ולא ניתן היה לתאם פגישות, או להזמין משלוחים, או למלא לו"זים. אז הם הלכו – הרוכלים והמנהלים והזוטרים – הביתה. יום העבודה הסתיים.

והשען אמר: "הזמן שלנו איננו שלנו. הוא מתת-אל, שכל שיש לעשות בה הוא להקדישה למען הטוב, והיפה, והאמיתי."

והאנשים חיו את חייהם ללא שעונים, ועשו מעשיהם כאשר הגיעה השעה לעשותם, והשעון תמיד הורה עכשיו.

והשען ניגש אל אורלוגין הקוקייה שסרח, הוציא את הציפור, סובב את הברגים שקיבעוה ללוח העץ, יצא אל חצר ביתו, ושחרר אותה לחופשי.

והציפור עפה אל תוך השמיים הכחולים.

הנמלה והצרצר 2.0

אגתה הקטנה השכימה קום כל יום באותה השעה, צחצחה את שיניה הקטנטנות, והצטרפה לשורת הנמלים המשתרכת מן הקן אל התפוח וחזרה. כמובן שלא תמיד היה זה תפוח – לפעמים הייתה זו עגבנייה, או קנה סוכר – למעשה כל דבר מתוק שאילו הובילו החישובים של המהנדסים במשרד.

באותו יום, כמו בכל יום, עקבה אגתה אחר הנמלה שלפניה, שעקבה אחר זו שלפניה, ונעקבה ע"י זו שאחריה – מאות, אלפי נמלים מלפנים ומאחור.

אך נתון חשוב זה אינו משנה את העובדה שאגתה הייתה נמלה מיוחדת במינה, לא כאחת הנמלים. ואותו יום היה יום מיוחד, משונה, ואפילו יוצא מגדר הרגיל. ולא, אם חשבתם לרגע שהיה זה יום שינוי מסלול, תחשבו שוב, כי יום שינוי מסלול נקבע רק לעוד תשעה ימים – לפי החישובים של המהנדסים במשרד זהו בדיוק הזמן הנחוץ לפירוקו של קנה הסוכר הנוכחי. אם היינו משתמשים במטאפורות, היינו מתלוצצים ורומזים פה שאכן היה זה יום שינוי מסלול, אבל רק בשביל אגתה.

ברוב ימות השבוע התרוצצו במוחה של אגתה מחשבות דומות לאלו של שאר עמיתיה הנמלים – "כמה זמן עוד נשאר עד הקנה," "האם אמצא מספיק סוכר כדי לשמור קצת לאחר-כך," "איזה נמיל חמוד, מעניין מה הוא חושב עליי."

אנו כבר יודעים, שאותן המחשבות שנמלה קטנה חושבת, הן הן אלו שיקבעו כיצד יראה עולמה. אך באותו יום מיוחד, בעודה שוקעת באותן מחשבות מוכרות, התרחש דבר-מה שלא היה מוכר כלל וכלל.

לפתע פתאום, מנגינה סוחפת החלה בוקעת מעומקו של היער – עוטפת את אגתה ואת אוויר היער כולו. אגתה לא האמינה למשמע אוזניה. נדמה היה כאילו כל תו מספר לה סיפור על עולמות נסתרים. היא שכחה מיעד המשימה הנמלי, ונשבתה לחלוטין בקסמיו של הכינור. זה הרגיש כאילו בכל רגע שעובר, המנגינה קרבה אליה..

טראח!

אגתה נבהלה והביטה לעבר הנקודה שממנה נשמע קול החבטה. הפלא ופלא – מולה התגלה צרצר יפהפה, עצום ומלא הוד; בידו האחת אחז בקשת, ובשנייה בכינור. הוא פסק לרגע בין קפיץ לבין קפוץ, חיך לעבר אגתה, הסתובב חזרה והמשיך לניתור הבא.

בטרם הספיק להסתלק, שר הצרצר שורה אחת בצרצרית: "הטבע הוא נדיב וטוב, הוא מספק לנו את החיים.." (אגתה הבינה את המשפט, תודות לשיעורי הצרצרית למתחילים, שעברה במסגרת ההכשרה למקרה חירום צרצרי.)

במהרה נאלצה להקיץ אגתה ממצבה החלומי – הנמלים דחקו בה לשוב למסלולה. אגתה המופתעת תהתה לעצמה, האם הייתה היא היחידה ששמעה את הנגינה המתוקה? עמיתה לא פסקו מעבודתם ולו לרגע.

בעודה צועדת, היא ניסתה להתחקות אחר הצרצר וצליליו המכשפים, ולא הסיתה את מבטה גם כאשר המוזיקה כבר נעלמה ברקע. זה לא היה בגלל שהצרצר נראה כה שמח וחופשי בקופצו; היא אף לא עשתה זאת רק בכדי שאוזנה תצוד שנית את הלחן.

אגתה שמה לב שהיא מעולם לא ראתה כמה יפה היער, בטח ובטח שלא טיילה בו. בכל פעם שיצאה מן הקן, מה שקרה בכל יום ונמשך שעות, היא ראתה רק דבר אחד – את האחוריים של

נמלה אחרת. נוף שכזה עשוי להיות נחמד מפעם לפעם, אך היער כל-כך יפה חשבה אגתה, כל כך גדול ועשיר – מדוע איננו נהנים ממנו כמו הצרצר?

אגתה הקטנה הבחינה בכך שהנמיל שצעד מולה היה נמיל בוגר – והחליטה שוודאי ו-וודאי יהיו לו תשובות לשאלותיה הטריות. היא פנתה אליו בהיסוס – הרי מעולם לא דיברה עם נמלה אחרת במהלך יום העבודה. הנמיל לא שמע אותה, בראשו התרוצצו מחשבות לגבי הזמן שנשאר עד הקנה, הסוכר שימצא ויוכל לשמור לאחר-כך, והוויכוח החוזר ונשנה עם נמלתו.

לבסוף הוא הבחין בה, ולפני שהספיק לנזוף בה על שהטרידה אותו בזמן העבודה, אגתה שאלה (בנימוס רב): "סלח לי, אדוני, אתה יודע למה אנחנו צועדים כל יום באותו המסלול?"

הנמיל הבוגר החל למלמל במהירות משפטים כמו "נמלה טובה זו נמלה חרוצה", "חריצות היא הטבע שלנו", וגם "סוכר מביא נוחות ואושר".

מעניין, חשבה אגתה, הוא ענה לשאלתי כל-כך מהר, האם בכלל היה לו זמן לחשוב?

בכל אופן, כמו שכבר ניחשתם, קוראים חכמים – משאלותיה הבאות, כמו למשל "למה אנחנו אוגרים כל-כך הרבה סוכר?" או "אילו דברים יש בעומקו של היער?" הנמיל הבוגר חדל מלהשיב.

~

הימים חלפו להם. אגתה צעדה מהקן לקנה, מהקנה לקן וחזרה, שילמה את מס הסוכר למלכת הנמלים ושמרה את השאר ליום גשום. שיחות עם חברות ובני-משפחה, שחזרו ואמרו שהצרצר העליו יושלם על עצלותו ביוקר, השקיטו את אותו קול שקרא

לאגתה לשאול, לחקור, להבין. אולם קול זה לא נעלם לחלוטין, כהרגלם של קולות מסוג זה.

ואמנם, הנה הגיע לו יום שינוי מסלול. אגתה התאספה עם שאר הנמלים והנמלות לתדרוך של ראש צוות 'מחושים'.

"וחשוב מכל, לעולם אל תביטו לימינו או שמאלו של המסלול – זה מסוכן ועלול להביא לכאוס בשיירה כולה," סיכם ראש הצוות – ובהחלטה של רגע, אגתה עשתה מעשה.

הנמלים החלו לצעוד לעבר המסלול החדש, ובאותו הרגע, אצה אגתה במהירות ובחשאיית לכיוון ההפוך בדיוק מהכיוון אליו צעדו עמיתה. היה נדמה כאילו לא הייתה זאת היא שלקחה את ההחלטה, או אולי הייתה זו ההחלטה הראשונה שלקחה בחייה. אגתה המשיכה ולא הביטה לאחור, לבה הקטנטן פועם מחשש והתרגשות, עד שחבריה לקן נעלמו באופק. היא נותרה, בפעם הראשונה בחייה, לבדה.

אגתה פסקה מלרוץ והחלה משוטטת ביער. היא הסתכלה סביבה, למען האמת היא התבוננה. בכל מקום אליו הביטה התגלה בפניה עולם ומלואו. עולם מלא צבעים וצורות, אורות וצללים.

היא ראתה אבנים יפהפיות שלא ראתה לפני-כן בחייה.

היא הבחינה בזנים שונים של עצים. קודם לכן, הכירה רק זן אחד – 'עצוס מצויס' – ולמעט פוטנציאל למחסה בעת שיטפון, לא מצאה בו עניין מיוחד; פתאום היא התקשתה למצוא דבר-מה שלא היה לה עניין בו. גזעו הכביר של כל עץ השתרך עד לצמרת עשירה, מלאת עלים ירוקים וכל-טוב. בין הצמרות, שבמונחים אנושיים נתלו בגובה של הר ממוצע, בצבצו פיסות שמיים תכולות וקרני שמש בוהקות. אגתה לא ידעה מי או מה תכננו את כל התופעות שנתגלו אליה, אך היא ידעה בוודאות שלא היו אלה המהנדסים במשרד.

כמו אגתה, גם סיפור זה הוא מיוחד במינו. אין לו את אחד מהדברים האלו, זה שבני-האדם קוראים לו... סוף.

יכול להיות שאגתה חזרה לקן, השתלבה בתעשיית הסוכר ואף הפכה לאוטוריטה מובילה בתחומה. מי יודע?

ייתכן שהיא פגשה את הצרצר העליון, והוא לקח אותה למסע בעומקו של היער. אולי היא חזרה לקן, ולאחר זמן-מה יצאה למסע, או שמא התלוותה לצרצר ואז חזרה לקן, ושיתפה את אחיותיה הנמלים בחוויותיה. מי יודע?

רק אגתה. ואתם, קוראים יקרים. אתם יודעים מה עלה בגורלה של אגתה. אבל זה, הרי, לא דבר שאפשר לספר אותו באמצעות מילים, בטח ובטח שלא לכתוב אותו.

כף-רגלה הימנית

כף-הרגל שלה נגעה בשלי בזמן שרקדתי. יכול להיות...?

משכתי את השאיפה כדי להריח אותה, קרם סינתטי אבל יקר, קודם, כשהיא עברה צמוד אליי, מחזיקה לחבר שלה את היד. אולי בעצם זה היה בעלה, לפעמים אני שוכח. את הגיל.

המשכתי לרקוד בזמן שהלהקה ניגנה קומבייה. הגיטריסט ספרדי, הסקסופוניסט ברזילאי, החצוצרן צרפתי והבסיסט גרמני. הסתחררתי קצת, אני לא מכיר אף-אחד בליסבון אז אני רוקד כמו הסקסופון.

פעם שנייה.

זו לא הייתה ממש היתקלות, יותר טפיחה. עם הסוליה שלה על החלק העליון של הנעל שלי.

הסתכלתי על המגף השחור שלה, דומה לדוקטור מרטינו אבל יותר אלגנטי. נשי, איכשהו.

היא שמה את המעיל שלה על הכיסא מאחורינו, הכיסא שלי, בלי לדעת. אז נצמדה לחבר שלה, שלא ממש רקד, רק זו קצת כשהיא הזיזה אותו. הוא ניגש לקנות בירות, וחזר לבקש ממנה שני יורו שחסרים לו. היא הוציאה את הארנק.

בכנות, איך שהיא נכנסה הרגשתי את זה, כמו מגנט. אבל אני מרגיש את זה לעתים כל-כך קרובות שלמדתי להתעלם, לרקוד כאילו זה לא קורה.

בפעם השלישית שהיא טפחה, כמו שולחת מסר במורס, היא ביקשה סליחה, והניחה יד על הזרוע שלי.

זו ההפרעה הנרקסיסטית, הסעיף של החשיבות העצמית המופרזת. זה שחושב שכל אישה בחדר מעוניינת בו. יש אנשים כאלה.

בפעם הרביעית, בליל רגשות היכה בי, ולא יכולתי עוד לרקוד. הקרע האנושי, הריחוק, התשוקה. היא בוגדת בו ובו-בזמן בוגדת גם בי, אני זה הוא, ואני רוצה. להתמזג להיות הקרם על העור שלה להיות היא, זה הדבר המושך ביותר שאישה אי-פעם עשתה הטפיחה הזאת. יש שם מסתורין ותושייה וסכנה. אבל אסור להרשות. אולי היא מבקשת עזרה, אולי הוא מכה אותה? אולי גרוע מכך אולי משעמם אותה אולי? מי יוכל לדעת, מה באמת מתרחש שם, בין שניים?

המועדון הקטן וההביל מתמלא, והיא נצמדת אליי. מתחככת, כמעט לא נוגעת. אני לא זו, שתיים, שלוש, ארבע.. גם היא לא. אפשר להרגיש את מכנסי הלייקרה שלה דרך הג'ינס שלי. מתחילה לי זקפה. אני מביט לרגע, יש לה עור שחום וחלק ושני קמטים בצד העין. היא מעיפה אליי מבט של גנבת, וחוזרת להרקיד את החבר שלה. הוא מסתכל עליי לרגע מבעד לכתף שלה. אני מאוהב בה. אני שונא אותו.

ולמה לא, למה לא, לעזאזל, לתפוס את החיים במותניים, ולנשק אותם, זה החיים זה עכשיו זה קורה, אולי היא נועדה לי, נציגת המין הנשי, אפרודיטה קליאופטרה כוהנת-המין, רק לגעת בה ככה בטירוף חושים לפרוע לה את השיער ולשאוב אותה, בלא-חשוב-כמה שניות עד שהיא תעיף לי סטירה, או עד שהחבר בעל יעיף לי בוקס, או לא יודע מה יקרה, עם

כל-כך הרבה כוח חיים מתפרץ אולי התקרה תקרוס עלינו, ותקבור אותנו חבוקים זה בזרועותיה של זו, אולי זה כמו שניקול קידמן רואה את המלח ההוא ולא יכולה לנשום, כאן ועכשיו אני רוצה להתעלס איתה אבל לרוע-המזל אני כזה תמים שאני אפילו לא מדמיין שהיא מתחילה איתי.

לא, את כל זה אני אבין רק בדיעבד, כשהלהקה תצא להפסקה והם ילכו מפה. ואני אשאר עם כף-רגל שמאל שלי מושטת קדימה, מחכה לטפיחה החמישית, כמו שהדתיים מחכים לגאולה. היא הלכה, ואני האידיוט, אני התמים, אני המוסרי, חור ריקני נפער בתוכי והוא גדול בהרבה מהגוף שלי, כאילו איבדתי את היקר לי מכל, אותה פתיינית שהייתה עוזבת את בעלה בשבילי או שלא, שהייתה מתעלסת איתי כאן ועכשיו וצורחת עד שהשמיים היו נבקעים, או שסתם אהבה לשחק, להשתעשע, או שנגעה בי בטעות.

אני בודד יותר ממה שחשבתי.

והלא ברובד אחר של המציאות, כבר עשינו אהבה, ברגע שהיא נכנסה למועדון.

שְׁמַעְתָּם כִּי נֹאמַר 'לֹא תִנָּאֵף'. וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם שְׁכָל הַמְּבִיט בְּאִשָּׁה מֵתוֹךְ תַּאֲוָה אֲלֶיהָ כְּבֹר נֹאֵף אוֹתָהּ בְּלִבּוֹ. אִם עֵינֶיךָ הֵימָּנִית תִּכְשִׁיל אוֹתָךְ, נִקֵּר אוֹתָהּ וְהִשְׁלַךְ אוֹתָהּ מִמֶּךָ, כִּי מוֹטֵב לָךְ שִׁיאֲבֹד אֶחָד מֵאֲבָרֶיךָ מִשִּׁשְׁלֹךְ כָּל גּוֹפֶךְ לְגִיהֶנוֹם.

וכשכבר אין שום שכר ולא עונש, אתה יכול להיות ערס מזוין שמתווך דירות ומעלה תמונה מהמידברן וכותב ארץ לעולם-לא, או לשטוף לזקנים את התחת ולאף-אחד זה לא יזיו. אין אף סיבה אנוכית להיות מוסרי.

האם מי מהחוקים הקודמים החברתיים הללו שווה יותר מאשר רגע אחד של חיות טהורה, של לקחת את מה שאתה רוצה ברגע שאתה רוצה וכל השאר שימות, האם לא כל מרכבות מלאכי-השרת יעמדו מלכת אל מול זה שחי את רצונו, זה בכלל חשוב מהו אותו רצון?.. כך אמר ניטשה, ו השתגע.

זו ההפרעה הדו-קוטבית, עם ישוע מצד אחד והאונס באמצע המועדון מצד שני. או הסכיזופרניה, זה יותר הסכיזופרניה. צריך לבדוק בדי-אס-אם. לא בבי-די-אס-אם, בדי-אס-אם. ואולי היא אנסה אותי עם כף-הרגל שלה מי יודע.

אני מסליק מבטים למדרגות הלולייניות, אולי אראה את המגפיים השחורים יורדים חזרה למטה. כל עשר שניות מבט, זה האו-סי-די. שתחזור, אולי היא שכחה משהו. לקרב את הנחיריים שלה לשלי ולשאוף את האוויר שאני נושף ואז לנשוף כדי שאני אשאף את האוויר שהיא נושפת, למשל.

שתי קוריאניות מצטלמות עם הגיטריסט. הן ישבו מאופקות כל ההופעה, אבל בצד השני של האיפון מישוהו ילחץ לייק ויחשוב שהן רטטו את כריות האצבעות שלו שגלשו על המיתרים כמו חמאה, והתחתנו והתגרשו בעשר דקות, ולהן זה יספיק, זה בכלל לא משנה ממה הוא מגיע, ריקוד אקסטטי או התעלסות תחת התקרה או משוב חברתי חיובי דיגיטלי, זה אותו דופמין.

הסיפור הזה נגמר כשחבר שלה בתוכה ואולי הסקס שלהם הלילה קצת יותר. לא אינטימי אבל מרגש. מתערב שהם לא מסתכלים בעיניים. לעתים רחוקות המציאות לובשת שמלה של פנטזיה, אני מחפש באינסטגרם מישהי שעשתה סטורי מאיזה בר בליסבון ולא מוצא כלום. ובלב שלי בוער איזה עצב של הנפרדות שביני לבינה לבינו לבין הגיטרה.

הגיהינום הוא המקום הכי חם עלי-אדמות (או תחתיהן).

ביום שנחשב קריר, בו הכבשנים פוסקים לצורך בקרה תפעולית, וחלק מהמגמה מטפסת מעלה אל עלי-האדמות) מתוך בטנו של איזה הר-געש בהוואי או באיטליה(, נמדדות בחלקיו הצפוניים (והצוננים יותר) של הגיהינום טמפרטורות בגובה 6,666 מעלות צלזיוס.

סטיב ג'ובס, שנידון ל-6,666 מילניומים בשאול בעוון 'נזק שלא נראה כדוגמתו למין האנושי', החליט לאגד את האסירים ולארגן הפגנה בנוגע לחום הלוהט. הוא שכנע את שכניו לגיהינום שלכל בעיה יש פתרון טכנולוגי, ואם רק יגישו טופס וידברו עם השטן בהיגיון, הוא ודאי יותיר להם למצוא אותו.

שכניו של סטיב ג'ובס הסכימו פה-אחד שמגיע להם משב רוח קרירה. הם עלו יחד במעלה הר האבדון, והגיעו אל ארמון האבן שבשערו התנוססה הכתובת: DIE THE MOMENT.

אשמדאי בדיוק סיים שיחת טלפון עם אלון מאסק, שעוד שהה עלי-אדמות, וסטיב השמיע את הדרישה באוזניו. חיוך גדול נמרח על פניו (לא על פניו של סטיב, על פניו של אשמדאי, נכון שקשה להבחין ביניהם).

בכל אופן, השטן מאוד אוהב כשצריכים ממנו משהו – לרוב זה מסתיים בהסדר מאוד משתלם מבחינתו.

"במקרה", אמר הסטרא אחרא, "השבוע הגיע משלוח של מכשיר שיתאים בדיוק עבור הבעיה הזו, של החום כמובן." השטן הציג בפני נתיניו תרמיל מלבני שבמרכזו מאוורר.

"כל שעליכם לעשות הוא לשאת את התרמיל על הגב וללחוץ על הכפתור הכתום. בן-רגע תחושו בבריזה מקפאה שתחדור את לשד עצמותיכם, כמו בלפלנד. זוכרים את לפלנד?"

הנתינים לא בטחו בשטן, ושאלו אם יש אותיות קטנות.

"שום-דבר רציני," אמר השטן, "יש איזה עניין פעוט, המכשיר, כדי להחדיר לכם קור לתוך העצמות, אנוס לפלוט אש גיהינום מצידו השני של המאוורר. בכל-זאת הוא כפוף לחוק שימור המסה, ואותו לא אני חוקקת."

"ואש הגיהינום הזו תגיע אלינו?"

"חלילה," השיב השטן בביטול, "היא תחמם רק את הגיהינום. היחיד שירגיש את העלייה בטמפרטורות יהיה אני, אנד יו נואו מי, אצלי, ככל שהטמפרטורה עולה כך עולה מצב-הרוח."

סך-הכל העסקה נשמעה הוגנת; הלא טבען של עסקאות עם השטן מאז ומתמיד היה להקריב את העתיד לטובת ההווה.

המכונות הותקנו על גבי הנתינים. הם הסתובבו להם ברחבי הגיהינום והפרופלורים סובבים מעבר לכתפם. היה גם זמזום מעצבן כזה שבקע מהפרופלורים, על זה השטן לא סיפר להם – בכל זאת, הוא השטן – מה שכן, הוא דאג לחלק להם אטמי אוזניים מפלסטיק ממוחזר והעניין סודר.

שרפות ענק השתוללו ברחבי הגיהינום כולו, אך לנתינים היה קריר ונעים. הכל הריעו לסטיב ג'ובס והכתירו אותו כמנהיג הבלתי-מעורער של ועד עובדי העזאזל. התרמיל של סטיב היה המשוכלל מכולם, ופיזר קוביות קרח קטנות על פדחתו.

רק עמנואל קאנט מחה: "meine Kollegen, meine Kollegen, אולי נוכל למצוא פתרון אחר, כזה שלא יזיק לנו בטווח הארוך?"

קאנט תמיד היה עוף מוזר. שלא כמו שאר הנתינים, שחגגו את תענוגות הגוף והנפש ונתנו לשאר לעלות בלהבות, הוא ישב בשקט בתאו והמתין עד שיסיים לרצות את עונשו. בניגוד

לאחרים, שהגיעו בשל תאוות הבצע והכוח, שקרים או מעשי סדום, קאנט הגיע לגיהנום באותה הדרך הישנה והמפורסמת, הרצופה כוונות טובות.

"טרחן זקן שכמותך," צעק פרידריך ניטשה, "אין מעשה טוב מלבד הרצון טוב, לא ככה, עמנואל?" ופרץ בצחוק גדול.

שאר הנתינים התגלגלו מצחוק בעקבותיו.

קאנט יכול היה לתקוע לו הקנטה פילוסופית גם כן, משהו בסגנון של "אז מסתבר שאלוהים לא מת אחרי ככלות הכל," או "כאן גומר זה שזנח את מוסר העבדים, הלא הוא העל-אדם – עמוק-עמוק מתחת."

אבל עמנואל היה רכרוכי מדי, ומיושב מדי בדעתו.

הוא רק אמר: "אולי במקום התרמילים האלו, נשתול עצים? אולי עם עצים הגיהנום בכלל יהפוך להיות... גן.. בבקשה חברים," הוא התחנן, "אני היחיד בלי תרמיל וממש מתחיל להיות פה חם! אני מתגעגע לקניגסברג!"

פרידריך המשיך לסנוט: "אז מה, זקן, החום הוא נומנה או פנומנה?"

וסטיב ג'ובס וועד העובדים שלו אמרו לקאנט שהוא מיושן ומתנגד לקדמה.

"ככה זה, לשם הגיהנום הולך," הסביר סטיב כאשר הטמפרטורות ברחבי הגיהנום המשיכו לטפס, עד כדי חום שלא ברא השטן, והמכשירים כבר היו חלשים מכדי לצנן את החום, ונדרשו לעדכון גרסה.

כשסוף כל סוף הגיעה שעתו של אלון מאסק להצטרף לחגיגה – ולאחר שקיבל תרמיל – הוא גילה צינור לבן מפלסטיק, שבלט מצידו של התרמיל עם המאוורר. אלון שאף מהצינור שאכטה – והרגיש ממש כמו באיסלנד. ועד העובדים הכתיר אפוא את אלון מאסק כמנהיגם הבלתי-מעורר החדש, והכל שאפו את הצינור מצאת החמה ועד צאת הנשמה.

רק עמנואל קאנט, בזכות התמדתו משוללת-האינטרס, קיבל חנינה מיוחדת מאהיה אשר אהיה - בתנאי שיבטיח, להבא, לכלול את קיום האל, הישארות הנפש, וחופש הרצון, בביקורת התבונה הטהורה ולא רק במעשית (אמנם, שלושת הפוסטולטים הינם מחויבי-המציאות על-מנת לא לדרדר את החיים האנושיים לכדי אבסורד, ודווקא משום כך, עצם קיומם של החיים האנושיים - היינו, של התבונה - מעיד על קיומם של השלושה באופן טהור. הוזה אומר, אם קיומה של התבונה בהיעדרם מוליך לסתירה מהותית, חזקה יותר מסתירה לוגית - הלא קיומם ניתן לה אפריורי.)

השטן הביט בסטיב ג'ובס ואלון מאסק, עם תרמיל ומאוורר מזמזם על גבם, שואפים גז מצינור מפלסטיק ומתמסטלים, כאשר סביבם מאכלת אש התמיד - והודה בליבו לאל הטוב על שהכניס סדר בעולם.

יותר

היה היה פעם איש

שתמיד משלם

יותר.

תמיד כשמשאירים טיפ נדיב במסעדה,

האיש מחייך ואומר:

"יותר, יותר."

בשוק,

כשאומרים לו:

"7!"

הוא קורא:

"8!"

וגם כשדוחקים אותו לפינה,

ואומרים:

תביא מאה,

הוא עומד על המקח ומתעקש:

קח מאתיים.

הבת שלו נתנה מטבע לנער שמנגן גיטרה ברחוב,

וחזרה שמחה.

האיש מיד נתן לה עוד מטבע ותבע:

"עוד."

אפילו כששאלו אותו:

"כמה זה שווה לך?"

הוא צהל ואמר:

"יותר!"

רק כששואלים אותו:

"כמה זה עולה לך?"

הוא תמיד לוחש, בלאט:

"פחות."

שתי יהודיות בגן-עדן

"נחמד מאוד."

"מאוד מאוד."

"כמה מעלות בארץ עכשיו, כפרה?"

"בארץ שלושים ושתיים. ופה עשרים ושמונה, עשרים ושבע."

"קריר קצת, לא?"

"קצת קריר, כן. מה שכן, יש כאן הרבה ירוק. עושה טוב לנשמה."

"רק שלא נלך לאיבוד. את יודעת איך יוצאים מכאן? הווייז לא עובד לי."

"גם מטופח פה. 'סתכלי ת'פרחים."

"נו, כמו הגן הזה בחיפה, של האלה, איך קוראים להם?"

"הבאיים."

"כן, כן, הבאיים. הם נוצרים, את יודעת."

"תראי איזה נהר יפה."

"כל-כך יפה אז תקפצי פנימה!"

"אין לי מגבת."

פופ! ערימת מגבות מופיעה יש מאין, עשויות כותנה מצרית, מעוטרות משי הודי, מדיפות ריח ורדים, עם מגע של ענן.

"במחשבה שנייה קריר קצת."

"קצת קריר, כן."

"והארכיטקטורה מהממת, אין מה להגיד."

"תשמעי, מה לעשות, להם אין מלחמות כאן, יש להם זמן להשקיע. הם לא מוקפים אויבים כמונו. יימח שימם."

"אבל טלטול, את בטוחה שנדע לצאת מפה?"

"נסתדר, נשאל מישהו."

"הם לא מדברים כאן אנגלית. איזו שפה מצחיקה יש להם. בלה-בלה-בלי בלה-בלה-בלו."

"ואיך הם מקפידים כאן על הפרחים, יא ווארדי! עוד פרח ועוד פרח, כמה אפשר להתעסק בפרחים? הכל אותו דבר."

"פיי, תראי איך הוא משקיע בגיזום."

הגוזם פונה אליהן ומנופף לשלום. זיו פניו קורן מאושר, חיכוך מגיע עד לאוזניים, ועורו בוהק כשל רך נולד.

"פראירים לא מתים."

"שמעת שדן, הבן-דודה של אילנה, פתח עסק לגינון? יש לו כבר שני פועלים מהשטחים איתו. הולך לו יופי."

"יאללה, שיפתח פה סניף."

"כן, נראה שאין פה הרבה תחרות."

"כפרה עלייך, אני מפחדת שלא נדע לחזור, הכל פה אותו דבר, רק פרחים ונהרות בכל מקום."

"נשאל מישהו."

"גם כן אלה, עושים פרצוף נחמד, כולם אנטישמים. בהזדמנות הראשונה ישר שולחים אותך ברכבת לתאי הגזים."

"אני מתגעגעת לארץ."

"אין כמו הארץ."

"בא לי לחזור, אינעל-אבוק, קר לי!"

פופ! השתיים נוחתות ברחוב עוויאל 57 ברמת-גן.

"איזה חום, השם ישמור."

"בואי כפרה, בואי הביתה."

"עושים שם תמ"א, לא?"

"הם כבר בשלבי גימור, כפרה. בואי, כפרה, בואי, נדליק מזגן."

פתוח

כשיצאתי דרך החלון הדלת כבר הייתה סגורה.

מזה זמן מה שאיני נכנס דרך דלתות אלא אם כן הן פתוחות - קיבלתי את ההחלטה הזו פה-אחד לאחר תקרית הדלת הנעולה.

להיות אחד שנכנס רק דרך דלתות פתוחות עלול לעורר נגדך המון זועם נושא לפידים. הלא הם, שכל חייהם עסוקים בלנסות ולפתוח דלתות, לעתים נעולות, לעתים סתם סגורות, אבל סגורות מאוד - כל משאלתם היא שפעם אחת תיפתח הדלת מאליה.

אבל אותה פעולה של לחיצה ממושכת על ידי, ובכלל כל מה שמתלווה אליה ומתרחש שם במנגנון של הצילינדר, שלא לדבר על הכוח הצנטריפוגלי הנדרש לסיבובו של המפתח והתרתו של הבריה - כל אלו לא בשבילי.

הם לא יותר מזיכרון סגור ורחוק.

אני חי את חיי כרגיל, כמעט. אם דלת המשרד אינה פתוחה לרווחה כשאני מגיע בבוקר, אני פשוט הולך הביתה. בביתי אין חפצים יקרי ערך, כך שהפרצה לאו דווקא קוראת לגנב. מה גם שסטטיסטית, סביר יותר שגנבים יחמדו את מה שנמצא מאחורי דלתיים סגורות. מניסיון, או שהם לא באמת מאמינים שהדלת פשוט פתוחה ואפשר פשוט להיכנס ולקחת, או שהם אוהבים את האתגר. כמו שיש אנשים שנכנסים רק דרך דלתות פתוחות (כמוני), יש אנשים שמתעקשים להיכנס רק דרך דלתות סגורות.

אז לגבי תקרית הדלת הנעולה.

למען האמת, איני אוהב לנבור בתקרית הזו, שכן היא בעצמה הינה דלת כבדה מברזל, נעולה, חורקת, עם קוד של כספת, בתוך חדר נסתר בויכרוני. ובכל הנוגע לדלתות סגורות ונעולות, המשנה שלי היא... טוב, כבר הבנת.

לפעמים אני קצת מרמה. אם אני ממש צריך להיכנס לאנשהו, למשל רכבת או סופרמרקט, והדלת אינה דלת אוטומטית עם חיישן (שלטעמי הינה ההמצאה הגדולה ביותר שראתה האנושות מאז הגלגל - דלת סגורה שנפתחת בעצמה), אני מחכה כמה דקות עד שמישהו אחר יפתח את הדלת, ונכנס בשערה, משל הייתה פתוחה מלכתחילה.

זה עלול להישמע מאוד אנוכי, אבל מבחינה סוציולוגית, בעולם בו כולנו היינו נכנסים רק דרך דלתות פתוחות כל הזמן, החברה הייתה מתארגנת כך שדלתותיה תהיינה תמיד פתוחות, או לפחות נפתחות מעצמן.

אפרופו דלתות שנפתחות מעצמן, קשה למנות כמה דייטים נגדעו באיבם משום שסירבתי לפתוח את הדלת עבור בת-לוויתי, או פשוט נעמדתי שם וחיכיתי שהיא תפתח את הדלת עבורי. קשה להן להבין שלפעמים הדלת פשוט תיפתח מעצמה. למשל, כאשר הדלת הנעולה והכספתית שבזיכרוני נפתחת מעצמה, ואני שוב מסובב את המפתח בדלת הנעולה ההיא בדירה הישנה שלנו למרות שהוא מרגיש לי נעול מדי ונכנס פנימה ורואה את מירית מוצצת לאידלמן מהמשרד ואת מאורי התינוק שלנו בלול בפינת החדר, ואני מסתובב ורוצה לצאת, לצאת מהר ככל האפשר, אבל הדלת לא נפתחת, ואני דופק ודופק, דופק עד שהעור במפרקי האצבעות מתקלף, והדם ניגר מהם, דופק עד שפרק כף-היד נסדק ועצמות האמה נשברות, וזהו העור המתקלף והדם והעצמות השברורות של כל אלו שהתדפקו על דלתות האהבה, או הביטחון, או השמחה או השלווה, התדפקו והתדפקו ולא נפתח להם, כשכל זה קורה,

אני נכנס לחדר בדירה החדשה שלי, סוגר מאחוריי את הדלת,
מכבה את האור ומתקפל מתחת לשמיכה בתנוחת עובר.
כשזה נגמר אני יוצא דרך החלון.

פנימה החוצה

פנימה. החוצה. פנימה. החוצה. הו, כמה שזה נעים.

נכנס. יוצא. נכנס. יוצא. עונג עילאי. אקסטזה.

האקט הראשוני ביותר, השורשי, ההישרדותי. החיבור המושלם.
כמה שזה פשוט, ככה זה נעים.

זה כל-כך נעים.

מילא, היה הנגיף תוקף את הלחם, היינו אוכלים עוגות. היה
תוקף את המים – היינו שותים יין.

ברם כמה אכזרי, כמה חסר-רחמים צריך להיות, כדי לתקוף את
המהות בשבילה ובאמצעותה אנו חיים?

פנימה. החוצה. פנימה. החוצה. אפשר להמשיך ככה כל היום.

לא את האש, ולא את המים, ולא את האדמה. את האוויר
שאנו נושמים, אותו הוא תקף.

מאז שהתגלה הנגיף, חיי הפכו בלתי-נסבלים. הכאב קשה מנשוא. ראשי סחרחר, גופי רפה. אך הגרוע מכל – נשלל ממני התענוג היפה והאצילי מכולם.

פנימה. החוצה. פנימה. החוצה.

חמש-עשרה נשימות בדקה, עולות ויורדות כמו הגאות והשפל. בשעה – תשע-מאות.

ביממה – יותר קל לחשב אם עושים אלף כפול עשרים וארבע, ואז מחסרים אלפיים ארבע-מאות – עשרים ואחד אלף ושש-מאות; כל אחת שורפת כמו אחרי ספרינט בחורף.

בחודש יש יותר משש-מאות אלף נשימות. ובשנה – שבעה-שמונה מיליון. בהנחה שנותרו לי חמישים שנה, פחות או יותר, בהתחשב בתוחלת החיים הממוצעת והתקדמות הרפואה, יש עוד כמעט חצי מיליארד כאלה.

נכנס. יוצא. נכנס. יוצא.

זה היה אמור להיות כל-כך נעים. ועכשיו זה שורף אותנו מבפנים. את כולנו.

תחילה, הם לא היו חוקיים, המשאפים. להשיג משאף – זה היה רק בשוק השחור, ומה-זה יקר. בין אם הוא היה חזק או חלש, כל עוד הצלחת לשים את ידך על אחד, לקחת – מה שקיבלת זה מה יש.

אם המשטרה הייתה תופסת אותך עם משאף היית בצרות צרורות.

לי היה ברור שזה לא יחזיק. נכון, בשבועות הראשונים הייתי נזהר, שואף רק בבית, לא מדבר על זה – רק עם הקרובים.

אולם הקלה כה מתוקה – ולו רגעית – של הסבל המתמשך, היום-יומי, חובק-הכל הזה, לא יכולה להיות דבר רע. כמה שאיפות, והכאב נעלם כליל למשך שעה, לפעמים שעותיים. ואפשר לחזור פשוט וליהנות.

פנימה. החוצה. פנימה. החוצה. פנימה. החוצה.

פעם אחת, אחרי שקניתי אחד חדש, תהיתי כמה מתוך חצי מיליארד הנשימות שנותרו לי תהיינה עם משאף. אם הכאב הזה יישאר כל החיים, אם הוא גזירת גורל, או אם אפשר לצאת ממנו, לברוח מהאוויר שקושר את חיי באותה הלחיצה. אם יש מקום אחר, מקום עם אוויר נקי, בו אפשר לחיות בלעדיו.

המשאף נהיה כה נפוץ שהממשלה כבר לא הייתה מסוגלת להתנגד. בסוף היום, ממשלה היא בסך-הכל מראה של העם. לובי חזק וקמפיין מאסיבי הביאו לכך שניתן היה לקבל משאף עם מרשם רופא; והרופאים חילקו מרשם לכל מי ששילם.

בהמשך הוכרז על לגליזציה מלאה.

רשתות-הפארם החלו לשווק משאפים חזקים יותר, שהקלו על הסבל למשך ארבע וחמש שעות. היו משאפים ליום ומשאפים ללילה, כאלו שמורידים וכאלו שמעלים, משאפים בטעמים.

הטעם האהוב עליי הוא ענבים.

היום, בלחיצת כפתור אני יכול להזמין משאף עד הבית. ולאחריו – שש שעות של הקלה ושינה חסרת-חלומות.

בסוף כל יום אני נפגש עם החבר'ה, אנחנו מביאים משאף, דוריטוס, תפוצ'פס וקולה, ומנקים את הריאות יחד.

אני כבר לא זוכר מתי התחיל הנגיף, ואם בכלל היה נגיף. נדמה לי שהמשאף מביא להיטשטשות הזיכרון.

פנימה. החוצה. פנימה. החוצה.

חצי מיליארד נשימות עוד נותרו.

נשמע כמו נצח.

כמה מהן תינשמנה דרך המשאף?

עקרב מחמד

רועי אימץ עקרב מחמד.

אמא התחננה אליו שיבחר חיה אחרת; לא עזר.

וזה לא שחסרות אופציות – איזו חיה לא מתה שרועי יאמץ אותה?

איך שהוא ואמא נכנסו לחנות-החיות, עשרים כלבלבים הסתערו לרחרח אותו. מכשכשים בזנב, מתנשפים עם לשון משתרבת, נאמנים כמו צבא; רק מחכים שרועי יורה להם לשבת, לתת יד או להתגלגל.

"אתה רוצה כלבלב, חמודי?"

אבל רועי לא רצה כלבלב.

משהו בהתלהבות שלהם נראה לו מזויף, משהו בהתמסרות העיוורת – זול. כאילו זה היה יכול להיות כל רועי אחר, או אפילו איזה עידו או דניאלה, והכלבלבים היו מכשכשים את אותו כשכוש.

אחר-כך הגיעו החתולים.

מיאו, מייללים, מיאו, מיאו, הם התחככו בקרסול של רועי, מיאו, מגרגרים בעונג ועוצמים עיניים, מיאו, מחכים שילטף אותם מתחת לאוזניים, מיאו, בקודקוד הגולגולת, מיאו, בלחיים.

מיאו. מיאו. מיאו.

אבל רועי לא רצה חתול.

זה לא שרועי לא אוהב לפנק – אמרת פינוקים אמרת רועי – אבל החתול, לא מספיק שיש לו דרישות, הוא גם כפוי טובה.

רגע אחד אתה מפנק, רגע אחר-כך אתה במוקד של מכבי עם טלפיים בתוך הקיבורת.

אמא ורועי המשיכו להסתובב בחנות, וכל החיות עקבו אחריו כמו אחרי נח.

התוכי התעופף אל רועי ורצה לדבר איתו על הכל; על פוליטיקה, על סלבס, על מה הם אכלו בבוקר.

אכל לו ת'ראש.

רועי לא בנוי לזה.

הדג שחה לאיטו במעגלים באקווריום. כשרועי התקרב, הדג נצמד לזכוכית כמו פומפה. הוא חיכה שמשו יקרה, אבל הדג רק שתק והקשיב. לא היה לו שום דבר להגיד על אף נושא.

רועי השתעמם.

האיגואנה, למרות ששיחקה אותה אדישה, התבוננה בו בעיניה הכדוריות בכל פינה בחדר; זה היה קריפי.

אפילו האוגר - שרץ מרתון לשומקום בתוך הגלגל שלו - פסק לרגע כשרועי חלף על פניו ונעמד על שתי רגליו. אבל לרועי לא התחשק לרוץ לשומקום.

אמנם רועי היה צריך לרדוף אחרי הארנבון בכל החנות, אבל כשהארנבון סוף-סוף הבחין בו, הוא העדיף לכרסם לו את השרוכים מאשר את רוב הירקות.

והצב, בכל פעם שרועי פנה אליו, רק התגונן בתוך השריון שלו.

מאז ומתמיד רועי נמשך לעקרבים.

בגן טרום-חובה, כשכל הילדים שיחקו בלגו או אכלו במבה, הגננת שוב ושוב מצאה את רועי חופר בארגז החול, בתקווה לפגוש איזה עקצן צהוב.

או בטיול השנתי בתיכון, כשכולם ביקשו לנסוע לבניאס, רק רועי העדיף לרדת למדבר יהודה בארבעים מעלות, בשביל הסיכוי הקלוש להיתקל באיזה חד-צלע מגובשש.

מה כל-כך קסם לו בהם? קשה לומר.

אפשר להיות ציניים, לומר שזה עניין ויזואלי לחלוטין, שרועי נמשך לצורה המלכותית והקדמונית הזו מטעמים אסתטיים טהורים.

אפשר גם לבצע ניתוח פסיכולוגי נדוש, ולומר שאיזה יצר הרס עצמי מזוכיסטי פשוט דוחק את רועי – השם יודע למה – להיעקץ.

אולי זו הנטייה שלו להאמין שהעקרב מסוגל להשתנות (בניגוד מוחלט למשל העממי הידוע אודות העקרב והצפרדע); אולי מרדנות לשמה; ואולי הוא פשוט מסרב בתוקף פשוט ללטף ולהתלטף עם חיית-מחמד אחרת, בלי עקיצות ובלי דרמות.

אולי רועי היה בעצמו עקרב באיזה גלגול קודם, וכמו שכולנו יודעים, מי שעקץ בחיים קודמים, אין לו ברירה אלא להשתוקק להיעקץ – בשביל התיקון.

ואולי, אולי זו פשוט אהבה; אהבה חסרת-תנאים וחסרת הסבר, כזו שאפילו בעידן הפוסט-מודרני, הולכת נגד ההיגיון.

"אז איזו חיה תבחר, חמוד?" שאלה אמא וליטפה את ראשו.

בדיוק באותה שנייה רועי הבחין בצרבן ישראלי צהבהב בפינת החנות.

"אותו!" הכריז רועי בהחלטיות והצביע לעבר היצור.

אמא הביטה לעבר המוכר בהססנות.

"אממ..." השתעל המוכר, "זה לא, זה לא אמור להיות פה, הוא

בכלל לא חלק מהחנות, אני אביא מטאטא..."

"לאא!" צעק רועי, ורץ להגן בגופו על הצרבן.

מה אמא אמורה לעשות? הילד מתיישב באמצע החנות, נכנס לטנטרום, בוכה וצורח שהוא רוצה עקרב. עכשיו עזבי ת'פדיחה - לא משנה מה תעשי, בחירה נכונה אין פה. או שהוא מפתח חסך וכל החיים זוכר לך שלא קנית לו עקרב, או שהוא מאשים אותך שפינקת אותו יותר מדי ועוד עם משהו שיצלק אותו לכל החיים.

"תגיד, הוא.. הוא מסוכן?" אמא שאלה את המוכר.

"תלוי, גברת, תלוי איך מגדירים מסוכן," אמר המוכר, שמה לעשות, עם כל הדאגה לילד, מתוכנת בעל-כורחו לזהות הזדמנויות עסקיות, "זה זן לא קטלני, אולי קצת-קצת רעיל, אבל היום יש נסיונים להכל, את יודעת. ותחשבי כמה תחסכי על אוכל.. מה את אומרת? טיק-טק אני אורז לך אותו."

לונג סטורי שורט, הוא לכד את העקרב בצנצנת וגם דחף להם אקווריום וציוד נלווה במבצע.

רועי יצא מהחנות זורח, מביט בחברו החדש - מהופנט.

עד שהגיעו הביתה כבר היה לצרבן הישראלי שם חדש.

מסתבר שרועי אלרגי לקובי.

כל פעם שהוא פותח את האקווריום כדי ללטף אותו, אמא שוב צריכה להביא את הנסיוב ולהזריק לו. אחת לכמה פעמים גם צריך לנסוע למוקד. אבל קובי יקר לו יותר מכל, ורועי ממשיך בשלו. פעם אחר פעם מתעקש ללטף. ככה זה באהבה.

הנפיות והכאב המפלח לא מזיזים לו, הוא יכול להתמודד - כל עוד קובי היה איתו, רועי היה מאושר.

הכל השתנה כשקובי ברח.

בטח מצא לו איזה רועי אחר, או איזה עידו או דניאלה.

שבועות רועי חיפש אותו, תלה מודעות בשכונה, הציע פרס.

נשאר רק האקווריום, והצלקות.

לא נותר אלא לקוות שבפעם הבאה שרועי יפגוש בעקרב, הוא יאסוף אותו בעדיניות לתוך צנצנת, יתבונן בו לרגע קל - כמו שפוגשים חבר ותיק שכבר אין על מה לדבר איתו - וישחרר אותו לחופשי, לטבע הפראי, למקום שאליו הוא שייך.

כדי להתגבר, רועי אימץ כלבלב, וחתול, ואיגואנה, וגרביל. ספארי שלם.

לאט לאט, הפצעים הגלדו.

הצלקת היחידה שנשארה הייתה באזור בית החזה, מהיום שהוא שהם השתוללו על הרצפה בסלון - רועי היה בטוח שזהו, קובי למד לא לעקוץ, ופתאום בום.

איכשהו, ולמרות הכל, הזיכרון הזה היה זיכרון טוב.

יום אחד, רועי שמע נקישה מתוך האקווריום.

הוא רץ ונצמד לזכוכית.

בפנים התעופפה פיה יפהפיה.

"איפה קובי?" רועי שאל את הפיה.

"זה אני," היא ענתה.

"הייתי בטוח שאתה עקרב."

"גם אני הייתי בטוח שאני עקרב."

"גם פיות עוקצות?"

"לא, רק עקרבים עוקצים. פיות עושות דברים אחרים."

"אז מה עושים עכשיו?" שאל רועי.

"נראה לי." הפיה חשבה לרגע, "נראה לי שאפשר להתחיל לעשות קסמים."